

Arrest

nr. 165 277 van 5 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 18 november 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 oktober 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DECROOCK, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, komen op 23 oktober 2008 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vragen op 24 oktober 2008 asiel aan. Op 5 mei 2009 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arresten nrs. 41 097 en 41 098 van 30 maart 2010 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen.

1.2. Op 22 januari 2010 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 22 oktober 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 139 692 van 26 februari 2015 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.3. Op 31 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekende partijen een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.4. Op 17 december 2010 dienen de verzoekende partijen een tweede asielaanvraag in. Op 29 april 2011 beslist de Commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 66 181 van 2 september 2011 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen.

1.5. Op 27 april 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nadat de aanvraag op 11 mei 2011 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 21 november 2013 ongegrond bevonden. Bij arrest nr. 139 685 van 26 februari 2015 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.6. Op 20 januari 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekende partijen een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Bij arrest nr. 152 980 van 21 september 2015 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen.

1.7. Op 13 april 2015 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 5 mei 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 163 526 van 4 maart 2016 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.8. Op 5 mei 2015 wordt tevens aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. X.

1.9. Op 5 mei 2015 wordt tevens aan de verzoekende partijen een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. X.

1.10. Op 6 augustus 2015 dienen de verzoekende partijen een derde asielaanvraag in. Op 16 oktober 2015 beslist de Commissaris-generaal tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Bij arrest nr. 160 336 van 19 januari 2016 verwerpt de Raad het beroep tegen deze beslissing.

1.11. Op 28 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekende partijen een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op gelijkaardige motieven zijn gestoeld en luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

(…)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 16 oktober 2015 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft meer dan twee asielaanvragen ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag, inderdaad, aangezien betrokkene al op 24/10/2008, 17/12/2010 asiel heeft aangevraagd en door de beslissing tot weigering van in overwegingname van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 15 (vijftien) dagen.

*In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

2.2. Het administratief dossier bevindt zich tevens in het rechtsplegingsdossier van de zaak met nummer X.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep. Zij ontwaart in hoofde van de verzoekende partijen een gebrek aan het rechtens vereiste belang omdat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissingen, die gestoeld zijn op artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid, zodat een eventuele vernietiging van deze beslissingen de verzoekende partijen geen enkel nut kan opleveren.

3.2. De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekende partijen betwisten dat toepassing kon worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Daarenboven voeren de verzoekende partijen onder meer de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), verdragsbepalingen die primeren op de door de verwerende partij ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de verzoekende partijen geen schending van een hogere rechtsnorm aannemelijk maken, loopt de verwerende partij vooruit op het onderzoek van de middelen door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden vastgesteld dat de verzoekende partijen geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 1, 6°, 7, 39/2 en 52/3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 75 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit), van artikel 7 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn), van het gelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens wordt machtsmisbruik aangevoerd.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Tegen de beslissing van het Commissariaat – Generaal dd. 16 oktober 2015 (kennisgeving 16 oktober 2015) waarop de bevelen zijn gebaseerd, werd beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gelet op wetswijziging door de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State (B.S. 21 mei 2014) en in werking getreden op 31 mei 2014, kent dergelijk beroep een schorsende werking.

Bijgevolg verblijven de verzoekende partijen nog steeds legaal op het Belgische grondgebied.

Gezien de schorsende werking van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bezitten de verzoekende partijen nog steeds over een voorlopig verblijfsrecht. Personen die zich in deze situatie bevinden krijgen normaal een bijlage 35 afgeleverd, deze bijlage maakt een toelating uit om op het grondgebied te verblijven in afwachting van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Niettegenstaande kreeg de verzoekende partijen toch een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing tot verwijdering is volgens artikel 1, zesde graad echter een beslissing waarbij de illegaliteit wordt verklaard.

Volgens de verwerende partij bevinden de verzoekende partijen zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1 ° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Zij verwijzen hierbij naar artikel 2 van diezelfde vreemdelingenwet en stellen: “hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum”. (stuk 1 en stuk 2).

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet stelt:

(...)

In tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij voorhoudt, bevinden de verzoekende partijen zich helemaal niet in een illegaal verblijf. De verzoekende partijen kunnen legaal in het land verblijven tot wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen definitief uitspraak heeft gedaan over de het beroep van de verzoekende partijen tegen de beslissingen van het Commissariaat – Generaal tot weigering van de in overwegingname van een asielaanvraag.

Bijgevolg verblijven de verzoekende partijen legaal op het Belgisch grondgebied, en kan er aan hen geen bevel om het grondgebied te verlaten worden afgeleverd.

Door aan de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, schendt de verwerende partij haar zorgvuldigheidsplicht. Immers, bij het nemen van beslissingen moet de verwerende partij zich steunen op een correcte feitevinding. Dit is in casu hoegenaamd niet geval. De gegevens waarvan in casu sprake bevinden zich zeer zeker in het administratief dossier van de verwerende partij. De verwerende partij heeft dus kennis van alle gegevens, maar toch heeft zij beslist hiermee geen rekening te houden en zonder meer, een standaard, bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Bovendien heeft de Dienst Vreemdelingenzaken meegedeeld (stuk 30) dat de termijn van dit bevel al loopt tijdens de beroepstermijn die mogelijk is tegen een negatieve beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dit houdt in dat de termijn van dertig dagen (in casu 15 dagen) dus reeds kan aflopen vooraleer een arrest wordt gewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Deze praktijk vormt een schending van artikel 7 van de Europese Terugkeerrichtlijn (richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven), deze richtlijn biedt een periode tot 30 dagen aan waarin de mogelijkheid tot vrijwillig vertrek zich stelt indien er een onwettig verblijf is. Personen bevinden zich niet in een situatie van onwettig verblijf als hun beroepstermijn of hun schorsende beroepsprocedure nog loopt voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij dienen bijgevolg bij afloop nog altijd te beschikken over de volledige periode voor vrijwillig vertrek waarover de Terugkeerrichtlijn spreekt.

De praktijk van de verwerende partij is met onduidelijkheden behept en maakt een inbreuk uit op de rechtszekerheid. Artikel 52/3 Vw. bepaalt immers dat een bevel slechts afgeleverd kan worden bij een negatieve beslissing van het CGVS en als er sprake is van een onwettig verblijf, quod non in het geval van een schorsend beroep. De voorwaarden in art. 52/3 Vw. dienen cumulatief geïnterpreteerd te worden. De praktijk van de verwerende partij interpreteert het artikel echter niet op deze manier, nochtans staat wel degelijk "en" te lezen en niet "of".

"Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling EN de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°."

De bevestiging van een cumulatieve interpretatie kan worden gevonden in de parlementaire voorbereiding.

"De minister of zijn gemachtigde beschikt bij het nemen van deze beslissing niet over enige appreciatiebevoegdheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of zijn asielaanvraag werd niet in overweging genomen én hij verblijft onregelmatig in het Rijk. De minister of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. (Parl. St., De Kamer, DOC 53 2555/01, p. 11)

De wijziging van art. 52/3 Vw. strekte er overigens toe om in overeenstemming te komen met de Europese Terugkeerrichtlijn (Kamer, wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, 19 oktober 2011, 53-1825/001), hierin staat het volgende te lezen:

De beslissing tot terugkeer is de administratieve handeling of de rechterlijke beslissing "waarbij het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of geformuleerd" (artikelen 3,4 van de richtlijn). De Lidstaat kan vrij de vorm van de terugkeerbeslissing bepalen. Hij moet deze beslissing wel vastleggen in de vorm van een schriftelijk document dat de motieven in feite en in rechte herneemt die de beslissing rechtvaardigen en dat informatie geeft over de beroepsmiddelen. De wet van 15 december 1980 gebruikt geen eenduidige term om "terugkeerbeslissing" aan te duiden. Soms is er sprake van een "bevel om het grondgebied te verlaten" (bijvoorbeeld in de artikelen 7 en 8 van de vreemdelingenwet), soms heeft men het over een "verwijderingsbeslissing" (artikel 8bis van de vreemdelingenwet). Deze beslissingen hernemen in alle gevallen de termijn om het grondgebied te verlaten (of de termijn voor de vrijwillige terugkeer)".

Hieruit volgt wederom dat met het bevel om het grondgebied te verlaten het verblijf illegaal wordt verklaard. De Europese Terugkeerrichtlijn bepaalt echter dat het verblijf slechts als illegaal kan worden beschouwd indien een beslissing definitief is geworden. Gezien een schorsend rechtsmiddel openstaat tegen de beslissing van het Commissariaat - Generaal, is er geen sprake van een definitieve beslissing. Bijgevolg dienen de voorwaarden in art. 52/3 Vw. wel degelijk cumulatief geïnterpreteerd te worden om in overeenstemming te kunnen zijn met deze richtlijn, overigens het doel van de wetwijziging, en dient de praktijk van de verwerende partij zeer zeker te worden afgewezen wegens niet in overeenstemming zijnde met art. 52/3 Vw, het wetsontwerp tot wijziging van art. 52/3 Vw. dd. 19 oktober 2011, de richtlijn 2005/85/EG betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus en de Europese Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG.

“Overeenkomstig richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, mag een onderdaan van een derde land die in een lidstaat asiel heeft aangevraagd niet worden beschouwd als iemand die illegaal op het grondgebied van die lidstaat verblijft, totdat het afwijzend besluit inzake het verzoek respectievelijk het besluit waarbij het verblijfsrecht van de betrokkene wordt beëindigd, in werking is getreden.” (negende overweging Europese Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG)

Tot slot kan gewezen worden op een schending van het gelijkheidsbeginsel. In de praktijk is het zo dat niet bij alle vreemdelingen die zich in dezelfde situatie bevinden van een negatieve beslissing afgeleverd door het CGVS een bevel om het grondgebied te verlaten krijgen terwijl de beroepstermijn nog loopt of het beroep hangende is. Daar de termijn van dit bevel dus zoals gezegd kan aflopen, is er een verschil tussen de personen die een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen tijdens de schorsende beroepsprocedure en waarbij de termijn van dertig dagen reeds afgelopen is vooraleer een arrest werd gewezen en diegene die nog geen dergelijk bevel hebben gekregen. De eerste categorie kan immers onmiddellijk worden gerepatrieerd bij een negatief arrest, terwijl dit voor de tweede categorie niet het geval is.

De bestreden beslissingen zelf zijn tenslotte een schoolvoorbeeld te noemen van de terugkomende onwil in hoofde van de verwerende partij. Gelet op voorgaande uiteenzetting kan er in casu geconcludeerd worden tot machtsmisbruik uitgaande van de verwerende partij.

Meer nog, het lijkt er zelfs op dat het doel van de verwerende partij erin bestaat zoveel mogelijk bevelen om het grondgebied te verlaten aan vreemdelingen te betekenen, zonder eigenlijk wel de inhoud van de desbetreffende dossiers na te gaan. De verwerende partij maakt ten onrechte gebruik van standaardbeslissingen.

Minstens past het bij de zorgvuldigheidsverplichting dat de overheid enig bijkomende onderzoek zou hebben verricht.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissingen dan ook zonder meer geschonden.”

4.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 75 koninklijk besluit 8 oktober 1981;*
- artikel 7 van de Vreemdelingenwet;*
- artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet;*
- artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet;*
- artikel 1,6° van de Vreemdelingenwet;*
- artikel 7 van de Richtlijn 2008/115/EG;*
- gelijkheidsbeginsel;*
- materiele motiveringsplicht;*
- zorgvuldigheidsplicht.*

Er zou tevens sprake zijn van machtsmisbruik.

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor dat zij een opschortend beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, en zij dus over een voorlopig verblijfsrecht beschikt en aldus niet illegaal in het land verblijft.

Terwijl zij tevens meent dat zij bij afloop van de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog altijd moet kunnen beschikken over de volledige termijn voor vrijwillig vertrek. Het gelijkheidsbeginsel zou geschonden zijn, gezien er een verschil is tussen de personen die een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen tijdens de schorsende beroepsprocedure en die bij een negatief arrest onmiddellijk kunnen worden gerepatrieerd, en zij die nog geen bevel hebben gekregen.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij haar beschouwingen geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing werd immers getroffen op grond van artikel 75, §2 van het K.B. dd. 8.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit artikel voorziet uitdrukkelijk:

(...)

Art. 52/3 §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dan weer het volgende:

(...)

De in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris is niet meer dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft dienaangaande bovendien een gebonden bevoegdheid, en vermag niets anders dan in uitvoering van voormeld art. 75 §2 van het KB dd. 08.10.1981 en art. 52/3 en 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat verzoekende partij, nu haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd, zich op illegale wijze op het grondgebied bevindt, bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij houdt voor dat zij beroep heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-Commissaris-generaal, en zij aldus over een voorlopig verblijfsrecht beschikt. Verweerder merkt op dat overeenkomstig artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, "behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd" (onderlijning toegevoegd).

Het lopen van de beroepstermijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen of het indienen van een beroep, heeft enkel tot gevolg dat geen maatregel tot verwijdering gedwongen kan worden uitgevoerd, maar dit maakt vanzelfsprekend niet dat de vreemdeling over een tijdelijk verblijfsrecht zou beschikken en de gemachtigde van de Staatssecretaris geen beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten zou mogen nemen.

Overeenkomstig artikel 111 van het Vreemdelingenbesluit wordt aan de vreemdeling een bijlage 35 afgegeven "indien bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep met volle rechtsmacht wordt ingediend overeenkomstig de gewone procedure, of indien bij deze Raad een annulatieberoep wordt ingediend tegen een beslissing vermeld in artikel 39/79, § 1, tweede lid, van de wet". Deze bijlage 35 is "drie maanden geldig vanaf de datum van afgifte en wordt daarna van maand tot maand verlengd tot over het in het vorige lid bedoelde beroep is beslist".

Geenszins kan verzoekende partij derhalve dienstig voorhouden dat zij ingevolge de afgifte van de bijlage 35 evenwel over een tijdelijk verblijfsrecht zou beschikken. In tegenstelling tot wat verzoekende partij in het verzoekschrift pogt voor te houden, wordt op de bijlage 35 ook expliciet vermeld dat de vreemdeling niet is toegelaten of gemachtigd tot verblijf.

Verweerder laat verder gelden dat gedurende het onderzoek van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, het bevel om het grondgebied te verlaten opgeschort wordt. Beslist de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen tot verwerping van het beroep tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS en is de termijn van het bevel verstreken, dan wordt het bevel uitvoerbaar.

In casu heeft de gemachtigde van de staatssecretaris op 03.06.2015 terecht en overeenkomstig de hierboven geciteerde artikelen, vastgesteld dat de Commissaris-Generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd heeft en dat verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bevindt; deze vaststellingen volstaan opdat de gemachtigde van de Staatssecretaris tot de bestreden beslissing kon besluiten.

Het loutere gegeven dat verzoekende partij inmiddels een beroep zou hebben ingediend tegen de beslissing van het CGVS, maakt op zich niet dat zij zich na de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen niet bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet. Verzoekende partij kan niet dienstig anders pogen voor te houden.; zij toont niet aan

dat zij op 03.06.2015 wel beschikte over de noodzakelijke documenten m.o.o. een binnenkomst en verblijf in het rijk, zoals vereist bij artikel 2 van de wet.

Verzoekende partij kan verder niet dienstig verwijzen naar artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG. Verweerder merkt op dat verzoekende partij nalaat de directe werking aan te tonen van de bepalingen van deze richtlijn, die nochtans werd omgezet in het Belgisch recht.

Deze omzetting gebeurde door middel van de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wetgeving met betrekking tot de opvang van asielzoekers (beide in werking getreden op 27.02.2012).

Verzoekende partij toont niet aan dat artikel 7 van deze richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van deze bepaling kan beroepen.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

Evenmin kan er een schending worden aangenomen van het gelijkheidsbeginsel.

De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is. Dezelfde regels verzetten er zich overigens tegen dat categorieën van personen, die zich ten aanzien van de aangevochten maatregel in wezenlijk verschillende situaties bevinden, op identieke wijze worden behandeld, zonder dat daarvoor een redelijke verantwoording bestaat.

Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

In casu blijft verzoekende partij in gebreke op duidelijke wijze twee vergelijkbare categorieën van vreemdelingen aan te duiden. Verzoekende partij brengt geen concrete gegevens aan.

Zie ook:

“Er moet voorts opgemerkt worden dat een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van het gelijkheidsbeginsel slechts kan aanvaard worden indien met feitelijke en concrete gegevens aangetoond wordt dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld (R.v.S. 5 maart 2004, nr. 128.878).”

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen bijgevolg niet worden aangenomen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) diende te worden afgeleverd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. De beslissing werd bovendien ten genoegen van recht gemotiveerd met draagkrachtige motieven in rechte en in feite.

Terwijl er ook geen sprake is van een machtsmisbruik.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

4.1.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zetten de verzoekende partijen nergens in hun verzoekschrift

uiteen op welke wijze zij artikel 1, 6°, van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissingen geschonden achten. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

4.1.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 75 van het Vreemdelingenbesluit, de artikelen 7, 39/2 en 52/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn.

In casu vermelden de bestreden beslissingen uitdrukkelijk te zijn genomen in uitvoering van artikel 75, § 2, van het Vreemdelingenbesluit. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.”

Artikel 52/3, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet – waarnaar voormelde bepaling verwijst – bepaalt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, bepaling die verder wordt toegepast in de bestreden beslissingen, stelt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Het is niet betwist dat de Commissaris-generaal op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werden genomen de asielaanvraag van de verzoekende partijen niet in overweging had genomen en dat de verzoekende partijen niet in het bezit waren van een geldig paspoort met geldig visum.

In hun verzoekschrift geven de verzoekende partijen aan dat zij een beroep in volle rechtsmacht hebben ingediend tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal en zetten zij uiteen dat zij ingevolge de schorsende werking van dit beroep over een voorlopig verblijfsrecht beschikten. De verzoekende partijen hebben inderdaad een opschortende procedure ingeleid bij de Raad tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal van 16 oktober 2015. Uit het loutere feit dat de verzoekende partijen een schorsend beroep hadden ingediend tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal vloeit evenwel niet voort dat zij over een legaal verblijf beschikten. Een dergelijk beroep heeft overeenkomstig artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet enkel tot gevolg dat tijdens het onderzoek ervan geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen kan worden uitgevoerd.

Aldus blijkt niet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissingen een incorrecte toepassing heeft gemaakt van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet en de

hierin vervatte cumulatieve voorwaarden dat enerzijds de Commissaris-generaal weigert de vluchtelingenstatus te erkennen en weigert de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en anderzijds de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft.

Naar aanleiding van het opschortend beroep dat de verzoekende partijen hebben ingediend werd hen een bijlage 35 afgeleverd, zodat de bestreden beslissingen niet ten uitvoer konden worden gelegd gedurende de procedure bij de Raad. Dit document vermeldt uitdrukkelijk dat de betrokken vreemdeling niet is toegelaten of gemachtigd tot een verblijf. Nergens valt in de Vreemdelingenwet te lezen dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden uitgevaardigd zolang de beroepstermijn tegen een beslissing van de Commissaris-generaal nog loopt. Overigens stipuleert artikel 75 van het Vreemdelingenbesluit uitdrukkelijk dat de werking van artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet (met name het opschortend beroep) geen beletsel vormt voor het afgeven van een bevel onder de vorm van een bijlage 13 *quinquies*. Wat betreft de afgifte van een bijlage 35, dient erop te worden gewezen dat dit een loutere uitvoeringsmodaliteit betreft van het indienen van een beroep in gewone procedure bij de Raad. Daarenboven vermeldt de bijlage 35 sinds het koninklijk besluit van 8 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ook uitdrukkelijk: *“De betrokkene is niet toegelaten of gemachtigd tot verblijf maar mag op het grondgebied van het Rijk verblijven in afwachting van een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”*. Dit houdt dus niet in dat de verzoekende partijen vrijgesteld zijn van de verplichting in het bezit te zijn van een geldig paspoort met geldig visum. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen betogen, hebben zij geen legaal verblijf, noch tijdens de beroepstermijn noch tijdens de behandeling van het beroep in volle rechtsmacht. Tot slot wordt erop gewezen dat de bijlage 35 waarnaar de verzoekende partijen verwijzen slechts werd afgeleverd in afwachting van een uitspraak van de Raad omtrent het beroep dat werd ingesteld tegen de op 16 oktober 2015 door de Commissaris-generaal genomen beslissing en dat deze uitspraak er inmiddels is, zodat niet blijkt dat dit document nog enige geldigheid heeft.

De verzoekende partijen betogen nog dat de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat het verblijf slechts als illegaal kan worden beschouwd *“indien een beslissing definitief is geworden”*, waaronder zij *in casu* lijken te verstaan dat hun situatie pas illegaal is geworden na het arrest nr. 160 336 van 19 januari 2016 van de Raad. Zij verwijzen op dit punt evenwel enkel naar een voorafgaande overweging van deze richtlijn, die geen wettelijke bepaling uitmaakt die op zichzelf kan worden ingeroepen. De verzoekende partijen verbinden hun betoog op geen enkele wijze aan enige specifieke bepaling uit de voormelde richtlijn die niet op correcte wijze zou zijn omgezet in de Belgische wetgeving. Het door de verzoekende partijen geschonden geachte artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn betreft enkel de (passende) termijn voor vrijwillig vertrek. Dit betoog van de verzoekende partijen kan dan ook niet worden weerhouden. Een louter algemene verwijzing naar de Terugkeerrichtlijn kan evenmin volstaan om aannemelijk te maken dat na de negatieve beslissing van de Commissaris-generaal inzake een asielaanvraag niet reeds het onregelmatig karakter van het verblijf kan worden vastgesteld en reeds een bevel kan worden gegeven om het grondgebied te verlaten, met dien verstande dat de betrokken vreemdeling is beschermd tegen een uitwijzing zolang de Raad geen uitspraak heeft gedaan inzake het beroep dat in volle rechtsmacht wordt ingesteld tegen de beslissing van de Commissaris-generaal. De aangehaalde parlementaire voorbereidingen kunnen aan het voorgaande evenmin afbreuk doen.

Verder kan worden opgemerkt dat de Raad bij arrest van 19 januari 2016 met nummer 160 336 het beroep van de verzoekende partijen heeft verworpen. De verzoekende partijen hebben dan ook niet het minste belang meer bij hun betoog.

In zoverre de verzoekende partijen de aanvang van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten bekritisieren, wordt erop gewezen dat dit de uitvoeringsmodaliteiten van het bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Het betreft met name een dispuut aangaande de periode om een vrijwillig vertrek te kunnen organiseren, dat echter de geldigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten onverlet laat. Voorts verliezen de verzoekende partijen in het kader van hun betoog ook de toepassing uit het oog van artikel 52/3, § 1, tweede en derde lid, van de Vreemdelingenwet, dat handelt over de gebonden bevoegdheid van (de gemachtigde van) de minister, *c.q.* de staatssecretaris, om onverwijld over te gaan tot de verlenging van het oorspronkelijk gegeven bevel om het grondgebied te verlaten, eenmaal de Raad het beroep in volle rechtsmacht verwerpt, *quod in casu*. Deze beslissing dient onverwijld ter kennis te worden gebracht. De termijn voor verlenging is ook wettelijk vastgelegd, namelijk tien dagen, en is in welbepaalde omstandigheden tot tweemaal toe verlengbaar. De verzoekende partijen kunnen hoe dan ook niet worden gevolgd in hun betoog dat de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten kan afgelopen zijn vooraleer de Raad een arrest

bij volle rechtsmacht uitspreekt. Bijgevolg is het betoog van de verzoekende partijen in het kader van artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn niet dienstig, ook al omdat deze richtlijn werd omgezet in nationale wetgeving, namelijk door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012), die in werking is getreden op 27 februari 2012. *In casu* tonen de verzoekende partijen niet aan dat deze bepaling onvolledig of niet correct zou zijn omgezet. De Raad is ook niet bevoegd om wetsbepalingen, laat staan praktijken van de verwerende partij, te toetsen aan bepalingen van de Terugkeerrichtlijn. Tot slot kan er ook niet worden vastgesteld welk actueel belang de verzoekende partijen hebben bij hun grief dat zij geen dertig dagen zouden krijgen om vrijwillig uitvoering te geven aan de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Het belang dient immers te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. Op heden is er al een termijn van meer dan dertig dagen verstreken, daar de beroepsprocedure tegen de beslissing van de Commissaris-generaal reeds op 19 januari 2016 beëindigd is. Nu de verzoekende partijen niet op gedwongen wijze van het grondgebied werden verwijderd, kan niet worden vastgesteld dat zij thans nog enig belang hebben bij hun grief dat de termijn van vijftien dagen om vrijwillige uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten *“reeds kan aflopen vooraleer een arrest wordt gewezen door de Raad”*. Ten slotte wordt gewezen op artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, dat de garantie inhoudt dat, behoudens mits toestemming van de verzoekende partijen, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen kan worden uitgevoerd tijdens het onderzoek van het beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal.

Een schending van artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn, van de artikelen 7, 39/2 of 52/3 van de Vreemdelingenwet of van artikel 75 van het Vreemdelingenbesluit wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de voornoemde bepalingen, kan niet worden aangenomen. Evenmin is er sprake van machtsmisbruik.

4.1.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.1.3.4. In zoverre de verzoekende partijen tevens de schending van het rechtszekerheidsbeginsel beogen aan te voeren en deze grief ophangen aan het gestelde dat hen reeds bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten terwijl zij nog gerechtigd zouden zijn geweest in België te verblijven, wordt er op gewezen dat hierboven reeds werd vastgesteld dat hun betoog dat zij hangende het beroep in volle rechtsmacht bij de Raad legaal in het Rijk verbleven niet kan worden aangenomen. De verzoekende partijen tonen niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, door consciëntieus de wet toe te passen, zou zijn afgeweken van een vaste gedragslijn. De uiteenzetting van de verzoekende partijen laat dan ook niet toe vast te stellen dat het rechtszekerheidsbeginsel werd miskend. Hun kritiek komt neer op wetskritiek waar de Raad zich niet over uit te laten heeft.

4.1.3.5. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partijen met feitelijke en concrete gegevens aantonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). *In casu* beperken de verzoekende partijen zich tot de bewering dat de verwerende partij ten aanzien van bepaalde vreemdelingen die zich in dezelfde situatie als hen bevinden niet overgaat tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij tonen echter niet aan dat deze bewering enige grond heeft. In deze omstandigheden kan geen schending van het gelijkheidsbeginsel worden vastgesteld.

Louter ten overvloede kan nog worden aangegeven dat de verzoekende partijen met hun standpunt dat een vreemdeling aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend nadat zijn asielaanvraag door de Commissaris-generaal werd afgewezen onmiddellijk kan worden gerepatriëerd indien de Raad vervolgens ook beslist om de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren voorbijgaan aan wat is bepaald in artikel 52/3, § 1, tweede en derde lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld tot een verlenging van het in het eerste lid bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

De termijn van deze verlenging bedraagt tien dagen, en is twee maal verlengbaar op voorwaarde dat de vreemdeling voldoende meewerkt aan het terugkeertraject bedoeld in art 6/1, § 3, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen. De regeling in dit lid doet geen afbreuk aan de overige mogelijkheden tot verlenging van het bevel, zoals voorzien in de wet.”

4.1.3.6. Uit voorgaande bespreking van het middel blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een correcte toepassing heeft gemaakt van de wet. Er kan dan ook niet worden ingezien dat de bestreden beslissingen een schoolvoorbeeld zouden zijn van terugkerende onwil in hoofde van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris. Er blijkt verder ook geenszins dat de gemachtigde ten onrechte met bepaalde elementen geen rekening heeft gehouden. Machtsmisbruik wordt geenszins aannemelijk gemaakt.

4.1.3.7. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 5 en 6 van de Terugkeerrichtlijn, van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het billijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel. Tevens wordt machtsmisbruik aangevoerd.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“4.2.1. In datum van 28 oktober 2015 (kennisgeving postdatum + twee werkdagen) werden aan de verzoekende partijen, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, bevelen om het grondgebied te verlaten, afgeleverd (stuk 1 en stuk 2, bijlagen 13).

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet laat de meer voordelige bepalingen zoals voorzien in de internationale verdragen onverlet.

(...)

Het is aldus de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partijen met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met artikel 7, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Luidens art. 7 van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in elk geval de hogere rechtsnormen te respecteren bij elke beslissing genomen op basis van art. 7 van de Vreemdelingenwet.

Indien de verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag zou hebben gelegd dan zou zij hebben kunnen vaststellen dat de bestreden beslissingen geenszins rekening houden met de individuele omstandigheden eigen aan dit dossier waarop internationale bepalingen van toepassing zijn.

Dit geldt des te meer, nu een schending van artikel 3 E.V.R.M. meer dan reëel is.

Daarenboven stelt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat de verwerende partij bij het nemen van ELKE beslissing tot verwijdering rekening dient te houden de gezondheidstoestand van de betrokken persoon.

(...)

Art. 74/13 Vw. stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden met de in dit artikel vermelde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG.

“bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijnen houden de lidstaten rekening met:

a) Het belang van het kind;

- b) Het familie – en gezinsleven;
c) De gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non – refoulement.”
(artikel 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG).

Gezien overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet hogere rechtsnormen dient gerespecteerd te worden en artikel 74/13 de verplichting aan de verwerende partij oplegt rekening te houden met persoonlijke omstandigheden, dient dit uit de bestreden beslissingen te blijken, quod non.

Een loutere verwijzing naar het feit dat de verzoekende partijen in het rijk verblijven zonder houders te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, volstaat niet, nu uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zelf j. de motiveringsverplichting volgt dat dergelijke motieven dienen uiteengezet te worden in de bestreden beslissing. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt immers die verplichting op, specifiek ten aanzien van verwijderingsbeslissingen.

De motiveringsverplichting moet de verzoekende partijen immers in een mogelijkheid kunnen stellen te kunnen toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel. Dit is in casu zeker niet het geval.

Twee van hun drie kinderen werden in België geboren.

Een loutere verwijzing naar het feit dat de asielaanvraag van de verzoekende partijen dient te worden afgewezen, volstaat niet, nu uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zelf j. de motiveringsverplichting dergelijke motieven dienen te worden uiteengezet in de bestreden beslissingen. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt immers die verplichting op, specifiek ten aanzien van verwijderingsbeslissingen.

De motiveringsverplichting moeten de verzoekende partijen immers in een mogelijkheid kunnen stellen te kunnen toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel.
Dit is in casu zeker niet het geval.

In de bestreden beslissingen wordt er op geen enkel moment rekening gehouden met, noch geargumenteed in het licht de specifieke omstandigheden eigen aan de verzoekende partijen, noch werd zelfs ook maar een verwijzing naar de feiten gemaakt.

Met name wordt in de beslissing op geen enkele wijze rekening gehouden met de eisen van art. 3 EVRM en in het bijzonder het hoger belang van het kind, noch wat betreft de medische problematiek van verzoekers kinderen, noch wat betreft de algemene situatie van verzoekers' land van herkomst.

4.2.2. Hoewel de bestreden beslissingen enkel de heer B. (...) en mevrouw A. (...) vermelden, betreffen ze het gehele gezin B. (...), en in het bijzonder hun kinderen I. (...) en R. (...).

De bestreden beslissing maakt een inbreuk uit op artikel 3 E.V.R.M. De verwerende partij gaat immers voorbij aan de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak en het is niet duidelijk in de bestreden beslissingen op welke manier hiermee dan rekening werd gehouden om toch te beslissen dat de verzoekende partijen dienen te worden verwijderd te worden. Hieruit volgt dat de verwerende partij in de bestreden beslissingen de plicht had om een analyse te maken waarom, rekening houdende met de persoonlijke omstandigheden, een gedwongen uitvoering van de verzoekende partijen, in het licht van artikel 3 E.V.R.M. naar het land van herkomst gerechtvaardigd wordt.

Het is uiterst belangrijk te benadrukken dat de kinderen I. (...) en R. (...) een machtiging op grond van artikel 9ter hebben aangevraagd omwille van hun gewichtige medische problematiek. De aanvraag voor machtiging op grond van artikel 9ter werd ingediend op 13 april 2015. Zij werd onontvankelijk verklaard op 5 mei 2015. Deze beslissing is echter niet definitief en wordt door de partijen bestreden met het verzoekschrift van 17 juli 2015. De zaak is nog steeds hangende.

Opgemerkt dient te worden dat een zorgvuldig nazicht van de medische problematiek van de twee kinderen van de verzoekende partijen het echter niet toelaat dat de verzoekende partijen zich naar hun thuisland verplaatsen. Zoals reeds kort uiteengezet, lijden R. (...) en I. (...) immers aan de ziekte van Von Willebrand (stukken 6 en 7). De ziekte van Von Willebrand is een bloedingsziekte die abnormale bloedingen veroorzaakt.

“De ziekte van von Willebrand is een bloedingsziekte die tot uiting komt in abnormale bloedingen, gewoonlijk van de huid en de slijmvliezen (slijmvliezen van de neus, de mond, het maagdarmkanaal en de baarmoeder). Dat kan leiden tot blauwe plekken (ecchymosen), neusbloedingen (epistaxis), bloedingen van het tandvlees, bloedingen uit maag of darm (zwarte ontlasting of melena) en overvloedige regels.”¹

De verzoekende partijen leggen voor zowel voor I. (...) als voor R. (...) hun kaart van “Von Willebrand” neer (stuk 8). Uit deze gegevens blijkt de graad van de ernst van de ziekte waaraan I. (...) en R. (...) lijden.

Uit de medische attesten blijkt duidelijk dat zowel I. (...) als R. (...) aan medische aandoeningen lijden waarbij een adequate behandeling noodzakelijk is. Deze adequate behandeling is niet voorhanden in de Republiek Dagestan, in de Russische Federatie.

Ook verwijzen de verzoekende partijen naar de medische standaard getuigschriften die door Dr. J. V. (...) voor beide kinderen werd ingevuld (stuk 6 en 7) in het kader van de medische regularisatieaanvraag die op 3 april 2015 door verzoekers werd ingediend.

Bovendien worstelt de tweede verzoekende partij met diverse medische klachten waaronder een anxio depressief syndroom, ferriprievie annemie en hepatitis B serologie.

Op geen enkele manier werd door de verwerende partij beargumenteert dat een terugkeer naar hun thuisland geen onmenselijke of vernederende behandeling zou uitmaken voor verzoekers. Het risico hierop is nochtans zeer reëel. De verzoekende partijen zijn afkomstig uit de Noordelijke Kaukasus, waar de toegang tot de gezondheidszorg niet gegarandeerd wordt.

In die zin werd in de bestreden beslissingen geen rekeningen gehouden met de speciale situatie waarin de verzoekende partijen zich bevinden. Het is de taak van de verwerende partij om, alvorens een beslissing tot verwijdering te nemen, een zo nauwkeurig mogelijk onder te doen van de zaak en dit op basis van de elementen waarvan kan verwacht worden dat de staat daarvan kennis zou moeten hebben. De zorgvuldigheidsplicht van de overheid bestaat er nu juist in om zich op afdoende wijze te informeren en deze te baseren op een correcte feitenvinding, en dit teneinde met kennis van een beslissing te kunnen nemen (RvS, 11 juni 2002, nr. 107 624). De verwerende partij is zonder meer op de hoogte van de feitelijke situatie waarin de verzoekende partijen zich bevinden.

Het is in het belang van de kinderen dat zij zich hier in België bevinden, alwaar zij ondersteund kunnen worden door het nodige geschoold medisch personeel, maar ook vertrouwd zijn met de medische behandeling en de geneesmiddelen.

Er dient, betreffende de ziekte van I. (...) en R. (...) rekening gehouden te worden met de specifieke graad waarin zij deze ziekte hebben, maar ook met de mate waarin zij deze ziekte dienen te ondergaan.

De toestand van de verzoekende partijen in het land van herkomst in precair, dit omdat er geen medische behandeling voorhanden is. Ook met deze specifieke omstandigheid werd geen rekening gehouden.

Dat de medische regularisatieaanvraag van de verzoekende partijen recent werd afgewezen als onontvankelijk, ontslaat bijgevolg de verwerende partij niet van z'n plicht om op het vlak van het bevel om het grondgebied te verlaten te motiveren.

Het stopzetten van de nodige behandeling voor de twee kinderen zou betekenen dat er zich een ernstige bloeding zou kunnen voordoen, dit met alle gevolgen van dien.

Bijgevolg kunnen de verzoekende partijen zich niet zomaar naar het land van herkomst begeven en is het opleggen van een niet afdoende gemotiveerd bevel om het grondgebied te verlaten niet proportioneel.

Bovendien zijn de verzoekende partijen afkomstig van de Noordelijke Kaukasus. De toegang tot de gezondheidszorg wordt niet gegarandeerd.

Dit getuigt volgende objectieve informatie waaruit ook blijkt dat de kwaliteit ervan heel slecht is. De objectieve informatie toont bijgevolg aan dat het voor I. (...) en R. (...) onmogelijk is om aldaar de medische hulp te krijgen.

“... Access to quality healthcare remains a serious problem in Russia. Ill-advised government policies around drug treatment and HIV prevention continued to undermine Russia’s battle against the HIV epidemic, leading to significant numbers of preventable new infections and deaths. Although over 300,000 Russians die of cancer each year, with many facing severe pain, available palliative care services remained limited. As a result, hundreds of thousands of patients die in avoidable agony each year. In much of the country, the government does not make oral morphine available through the public healthcare system, or adequately train healthcare workers on modern pain treatment methods. Existing drug regulations are excessively restrictive and limit appropriate morphine use for pain relief....”

(stuk 9, HRW - Human Rights Watch: World Report 2012, dd. 22 januari 2012, hoofdstuk “Health issues and palliative care”, te consulteren op

http://www.ecoi.net/local_link/208831/314397_en.html, verzoekers zetten vet).

“In 2012, the Russian Ministry of Health and Social Development acknowledged the need to significantly increase the number of hospices. But drug regulations have not been revised, and training of healthcare workers on pain management still does not meet World Health Organization (WHO) standards.”

(stuk 10, HRW – Human Rights Watch: World Report 2013, dd. Januari 2013, te consulteren op <http://www.hrw.org/world-report/2013/country-chapters/russia>, verzoekers zetten vet)

“According to the source, one of the most serious problems in most Chechen medical institutions is the idling of expensive equipment because of lack of qualified medical staff and specialists. “However, some bosses, instead of training their medical staff and sending their physicians and medics to attend training courses, deliberately created a shortage of workplaces in their hospitals,” he said.

“In our republic, most of the doctors have no necessary knowledge. Many of them, who now work in hospitals, studied and graduated from medical universities during the warfare. It’s also no secret that here diplomas have been and are still bought, including medical ones. Only few doctors have good knowledge in their field; however, they have learned well how to take bribes from patients,” says Abdulla T., a resident of Grozny.”

(stuk 11, “Seven chief physicians and dozens of medics dismissed after checks of Chechen medical institutions”, Caucasian Knot, 21 december 2013, verzoekers zetten vet)

“Today, much of Chechnya’s population continues to live in appalling conditions, as many people are unable to rebuild their lives because of trauma, extreme poverty, and absence of jobs. The health care services in the region remain largely inadequate. As a result, maternal and infant mortality rates in Chechnya, Ingushetia, and other republics of the North Caucasus are up to three times higher than the national average, while tuberculosis incidence is almost 10 times higher than the national average.”

(stuk 15, “Chechnya”, International Medical Corps, geraadpleegd op 16 juni 2015, te consulteren op <https://internationalmedicalcorps.org/chechnya/>, verzoekers zetten vet)

“After ten years of war and turmoil, Chechnya is experiencing a protracted humanitarian crisis of vast proportions that has largely gone unnoticed in the West. Homes and infrastructure are destroyed, landmines and booby-traps injure children on a daily basis and access to clean water is often a problem, not to mention electricity or heat. Poverty is rampant; according to the United Nations the vast majority of the population is poor, and 63% have to survive on less than \$20 a month. There is hardly any adequate healthcare available for a population that suffers greatly from tuberculosis and other infectious diseases, high infant mortality and war-related disabilities as well as crippling post-traumatic stress disorder. Schools are opening again all over Chechnya, but are struggling to make do with bombed-out buildings, insufficient teaching materials and the fact that many teachers have been killed or have left Chechnya in search for safety.

Despite pledges from the Russian government that reconstruction would rapidly bring improvements, the situation on the ground has changed very little, and residents report that financial compensation for destroyed homes is only available after paying huge bribes.”

(stuk 16, “Humanitarian crisis in Chechnya”, Chechnya Advocacy Network, 20 april 2015, geraadpleegd op 16 juni 2015, te consulteren op

<http://www.chechnyaadvocacy.org/humanitarian.html>, verzoekers zetten vet)

Medische diensten van een degelijke kwaliteit zijn niet voor iedereen toegankelijk:

“... Medical care in most localities is below Western standards due to shortages of medical supplies, differing practice standards, and the lack of comprehensive primary care. Those facilities in Moscow and St. Petersburg with higher standards do not necessarily accept all cases. Access to these facilities usually requires cash or credit card payment at Western rates at the time of service. The U.S. Social Security Medicare Program does not provide coverage for hospital or medical costs in Russia. Elderly travelers and those with existing health problems may be at particular risk....”

(stuk 12, 'Russian Federation Country Specific Information', dd. 26 september 2013, hoofdstuk 'Medical Facilities and health information', te consulteren op http://travel.state.gov/travel/cis_pa_tw/cis/cis_1006.html, verzoekers zetten vet).

“Medical treatment in Russia is quite expensive, difficult to obtain, and not entirely comprehensive. Some hospitals offer quality services, but the majority of them which are not state hospitals use to restrict services to business hours and for those people who wish to pay for health services in advance. There are several hospitals located in the major cities of Russia - Moscow and St.Petersburg - with English speaking staff and exceptionally client-oriented high quality services, but this service is to be paid respectively.

(...)

Entirely, Russian nationalized medical care is financed by the federal budget and is officially free of charge, but the quality of service may vary.

Most hospitals keep to a bureaucratically regime, so they do not accept people unless they have all the copies of your documents as well as the copy of insurance. Moreover, you should come to the doctor at the time agreed beforehand or stand in a long queue which can take you hours and still if the business hours are over you are supposed to come next day.

Even in state hospitals Russian doctors often demand payment for disposable needles, medications, and some extra services.

The chances of getting a qualified treatment may vary depending on the patient's wealth. The quality of medical care is extremely low as compared with Western standards. Many hospitals are understaffed, poorly equipped and are in anticipation of further reforms that could bring any successful changes, implement more funds and introduce measures to increase the medical system efficiency.”

(...)

(stuk 13, Immigration guide to Russia, 'Health Care in Russia', artikel te consulteren op http://torussia.org/health_care_in_russia, verzoekers zetten vet).

“Gezondheidszorg van een behoorlijk niveau is duur in de Russische Federatie.” (stuk 17, “Reisadvies Rusland”, Koninkrijk België, Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en ontwikkelingssamenwerking, 12 november 2014, geldig op 16 juni 2015, te consulteren op http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/azie/rusland/ra_rusland.jsp)

Daarnaast blijkt de gezondheidszorg zeer corrupt te zijn en blijkt dat de bevolking, ondanks een verplichte ziekteverzekering, toch nog steeds betaald voor de meeste diensten.

“Corruption is extensive in the North Caucasus. The health service is one of the areas where corruption is most prevalent. (...)

With regard to the extent of corruption in the health service, the situation in Ingushetia is much the same as in Chechnya (see part 3.3). Officially, the majority of services should be free of charge through the mandatory health insurance system, but in reality the population pays for the majority of services. According to an international humanitarian organization which Landeninfo met in November 2011, a lot can be bought for money in Ingushetia, possibly even doctors' licenses to practice. The organization is aware that there are nurses working in Ingushetia who have false documents showing that they have trained as nurses.

(stuk 14, Landeninfo, “Chechnya and Ingushetia: Health services”, dd. 26 juni 2012, te consulteren op http://www.landinfo.no/asset/2322/1/2322_1.pdf, verzoekers zetten vet)

Bovendien zijn er maar weinig degelijk getrainde specialisten in het land en is de kwaliteit van de ziekenhuizen ondermaats omdat ze niet voldoende uitgerust zijn met het nodige apparatuur:

“According to a well-informed source with good knowledge of the health service in Ingushetia the standard of the health services is low. There is a lack of specialist health services. There is also a lack of specialists, the hospitals are in poor condition and they lack equipment.”

(stuk 14, Landeninfo, "Chechnya and Ingushetia: Health services", dd. 26 juni 2012, te consulteren op http://www.landinfo.no/asset/2322/1/2322_1.pdf, verzoekers zetten vet)

Hoewel in theorie de meeste medicijnen beschikbaar zouden moeten zijn, blijkt dit in de praktijk toch niet zo te zijn.

"It is possible to obtain the majority of medicines, this also includes medicines for mental illnesses as well. However, the medicines that are distributed through the health service are limited which is partly due to weaknesses in the system of distribution to the regions."

(stuk 14, Landeninfo, "Chechnya and Ingushetia: Health services", dd. 26 juni 2012, te consulteren op http://www.landinfo.no/asset/2322/1/2322_1.pdf, verzoekers zetten vet)

Uit deze objectieve informatie kan afgeleid worden dat het voor de verzoekende partijen uiterst moeilijk tot quasi onmogelijk zal zijn om de noodzakelijke zorgen te krijgen in zijn land van herkomst. Zowel R. (...) als I. (...) behoeven een intense medische behandeling die in het land van herkomst duidelijk niet voorhanden is.

Eveneens wensen de verzoekende partijen te wijzen op de huidige veiligheidssituatie in de Noordelijke Kaukasus. De onrusten ginds blijven voortduren waardoor er verschillende burgerslachtoffers vallen. Deze realiteit kan niet aan de kant geschoven worden bij de behandeling van een medische regularisatieaanvraag, aangezien dergelijke onrusten tevens een invloed hebben op de basiszorgen die aan de burgers ter beschikking worden gesteld.

De vraag dient gesteld te worden is of een persoon met grote nood aan gespecialiseerde zorgen, zoals R. (...) en I. (...), al dan niet deze zorgen zal kunnen krijgen in het land van herkomst, aldus rekening houdende met de specifieke situatie waarin het land verkeert.

Bovendien dient bij een bevel om het grondgebied te verlaten telkens rekening te worden gehouden het hoger belang van het kind. De rechtspraak heeft herhaaldelijk bevestigd dat het belang van het kind immers een primordiale rol kent:

"The Court reaffirms at the outset that a State is entitled, as a matter of international law and subject to its treaty obligations, to control the entry of aliens into its territory and their residence there (see, among many other authorities, Abdulaziz, Cabales and Balkandali v. the United Kingdom, 28 May 1985, § 67, Series A no. 94, and Boujlifa v. France, 21 October 1997, § 42, Reports of Judgments and Decisions 1997-VI). The Convention does not guarantee the right of an alien to enter or to reside in a particular country and, in pursuit of their task of maintaining public order, Contracting States have the power to expel an alien convicted of criminal offences. However, their decisions in this field must, in so far as they may interfere with a right protected under paragraph 1 of Article 8, be in accordance with the law and necessary in a democratic society, that is to say, justified by a pressing social need and, in particular, proportionate to the legitimate aim pursued (see Dalia v. France, 19 February 1998, § 52, Reports 1998-I; Mehemi v. France, 26 September 1997, § 34, Reports 1997-VI; Boulif v. Switzerland, no. 54273/00, § 46, ECHR 2001-IX; and Slivenko cited above, § 113)" (EHRM, M.P.E.V. e.a. t. Zwitserland, 8 juli 2014, nr. 3910/13)

"However, it is likely that the applicant and her family would experience a degree of hardship if they were forced to do so. When assessing the compliance of State authorities with their obligations under Article 8, it is necessary to take due account of the situation of all members of the family, as this provision guarantees protection to the whole family (...)The Court fourthly considers that the impact of the Netherlands authorities' decision on the applicant's three children is another important feature of this case. The Court observes that the best interests of the applicant's children must be taken into account in this balancing exercise (see above § 109). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135, and X v. Latvia, cited above, § 96) (...)For that purpose, in cases concerning family reunification, the Court pays particular attention to the circumstances of the minor children concerned, especially their age, their situation in the country or countries concerned and the extent to which they are dependent on their parents (see Tuquabo-Tekle and Others v. the Netherlands, cited above, § 44). 119. Noting that the applicant takes care of the children on a daily basis, it is obvious that their interests are best served by not disrupting their present circumstances by a forced relocation of their mother from the Netherlands to Suriname or by a rupturing of their relationship with her as a result of future separation. In this connection, the Court observes that the applicant's husband provides for the family by working full-time in a job that includes shift work. He is, consequently, absent from the home on some

evenings. The applicant – being the mother and homemaker – is the primary and constant carer of the children who are deeply rooted in the Netherlands of which country – like their father – they are nationals. The materials in the case file do not disclose a direct link between the applicant's children and Suriname, a country where they have never been.

(...)However, the Court considers that they fell short of what is required in such cases and it reiterates that national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any such removal in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it (see above § 109). The Court is not convinced that actual evidence on such matters was considered and assessed by the domestic authorities. Accordingly, it must conclude that insufficient weight was given to the best interests of the applicant's children in the decision of the domestic authorities to refuse the applicant's request for a residence permit." (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse t. Nederland, nr. 12738/10)

Het belang van de kinderen zijn in casu van essentieel belang, maar werd in de bestreden beslissingen niet gerespecteerd.

De bestreden beslissingen van de verwerende partij zullen tot gevolg hebben dat de gezondheidstoestand van I. (...) en R. (...) in ernstig gevaar worden gebracht.

De verzoekende partijen hebben immers aangetoond dat de noodzakelijke behandeling niet voorhanden is in het land van herkomst. De verwerende partij diende hier oog voor te hebben. Indien zij deze gegevens in rekening had gebracht, had zij de bestreden beslissingen niet genomen.

Gelet op het feit dat een schending van art. 3 EVRM werd ingeroepen door de verzoekende partijen, vormen de bestreden beslissingen in wezen een schending van art. 3 EVRM (RvV, nr. 100 506, 5 april 2013).

Bovendien staat de persoonlijke gezondheidstoestand sowieso op een hoog vaandel, nu zelfs zonder procedures omtrent de medische situatie en eventuele beslissingen daaromtrent de verwerende partij dient rekening te houden met de medische elementen (RvV, nr. 74 396 31 januari 2012).

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds beslist heeft dat in elk geval, zelfs ongeacht daartoe gevoerde procedures, de gezondheidssituatie van de vreemdeling aan een rigoureuus onderzoek vanwege de verwerende partij te worden onderworpen om zeker te zijn dat zich geen schendingen zouden kunnen voordoen van art. 3 EVRM. (RvV, 31 januari 2012, nr. 74 396). In casu werd geen enkel onderzoek gevoerd niettegenstaande de verplichting in art. 74/13 Vw. De bestreden beslissing staat hierdoor des te meer in wanverhouding met het beoogde doel (KI Brussel, 9 maart 2012). Dergelijke afwegingen dienen inderdaad in de bestreden beslissing zelf te worden gemaakt en te worden gemotiveerd.

Er dient in dit geval ook rekening te worden gehouden met artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn daar waar het volgende wordt bepaald:

"De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf. (...) Indien ten aanzien van de illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdaan van een derde land een procedure loopt voor de verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf, overweegt, onverminderd lid 6, die lidstaat ervan af te zien een terugkeerbesluit uit te vaardigen zolang de procedure loopt."

De verwerende partij heeft hier in casu geen rekening mee gehouden.

4.2.3. De verzoekende partijen willen bovendien wijzen op de preciaire veiligheidssituatie in hun land van herkomst. Uit objectieve informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de Noordelijke Kaukasus allesbehalve is:

“Dagestan has clearly become the most violent republic in the North Caucasus. This is partly because Dagestan is the largest republic in the region, with a population of about 3 million.” (Jamestown Foundation, 31 October 2012)

(...)

“Dagestan remained the epicentre of insurgent violence in 2013, with a long list of violent confrontations, improvised explosive device (IED) incidents, killings of officials and attacks on shops selling alcohol. It also was subject to a significant number of alleged abuses by security officials. These included illegal detentions, enforced disappearances, extrajudicial killings, falsified criminal cases and torture.” (ICG, 30 January 2014, p. 21)

“In 2014, Dagestan became the political center of the armed resistance movement after the confirmation of the death of Caucasus Emirate leader Doku Umarov and following his replacement by Dagestani Sheikh Abu Muhammad (Aliashhab Kebekov) (Kavkazsky Uzel, gazeta.ru, March 18; kavkazcenter.com, July 24). [...] With the change in leadership of the Caucasus Emirate the period of Chechen dominance of the North Caucasus armed resistance came to an end. Umarov, in his final years, was merely a symbol of the unity of the North Caucasian militants. [...] To improve his position outside Dagestan, the new insurgent leader Abu Muhammad forced the leaders of the national jamaats across the region to pledge allegiance to him—not once but twice. [...] The Dagestani jamaat is divided into sectors, which in turn are subdivided into local jamaats. Overall, there are hundreds of militants in the republic. Unlike the Chechen militants, few Dagestani rebels have to live in the mountains or forests; instead, they reside in regular settlements or urban areas. The number of Dagestani rebels does not decline despite the Russian authorities’ weekly reports that they have been eliminated.” (Jamestown Foundation, 15 October 2014)

“The lingering question is how the Russian security services manage to eliminate mid-level insurgent leaders again and again. This cannot simply be the result of the security services’ experience in conducting special operations. Rather, it indicates that the security services have successfully planted numerous moles in the jamaats throughout the mountainous North Caucasus republic.” (Jamestown Foundation, 26 November 2014)

“In March, the security services in Dagestan revived an environmentally dangerous tactical tool for fighting the regional insurgency—arson attacks on forests. Multiple media outlets and Internet social media confirmed reports of forest fires in several districts in the republic.” (Jamestown Foundation, 1 April 2014)

“Few Russians, however, are interested in the rising number of kidnappings by government forces in Dagestan. Kidnappings are a way of putting pressure on the relatives of the militants or on their sympathizers—or, more generally, on Salafis.” (Jamestown Foundation, 15 May 2014)

“In fact, it would have been surprising if the government and the security services actually managed to find anyone during the three-day counter-terrorist operation. In reality, such operations are mainly designed not to find actual rebels, but to establish control over certain areas and find out about people who are in the risk group—i.e., those inclined to help or join the armed opposition. The police normally take DNA samples from the suspects, who are registered with both the FSB and the police. This provides the government with a database about those who adhere to Salafist ideas. The website of Dagestan’s militants warned its viewers about this Russian tactic (vdagestan.com, September 28).” (Jamestown Foundation, 3 October 2014)”

(stuk 18, European Country of Origin Information Network, “General Security Situation and Events in Dagestan 23 december 2014, te consulteren op <http://www.ecoi.net/news/190001::russian-federation/120.general-security-situation-and-events-in-dagestan.htm>, verzoekers zetten vet)

De verzoekende partijen wensen eveneens te wijzen op het overzicht van de vele aanslagen en aanvallen die in het land van herkomst plaatsvinden.

Oktober 2014

“Policemen shot dead a man in the capital of Dagestan. The killed man was a militant, and he tried to render armed resistance to the policemen, the law enforcement bodies report. The shootout occurred in Akushinsky Avenue in the evening of October 31. Policemen tried to check the ID of a man; however, he tried to open fire on them, a source in the law enforcement bodies of Makhachkala has reported.” (Caucasian Knot, 1 November 2014)

"Russia's National Antiterrorism Committee says that two suspects were killed in the village of Charoda in Dagestan on October 24 after they refused to leave an apartment and opened fire at police and security troops. One police officer was wounded." (RFE/RL, 24 October 2014)

"16.10.2014 - Sicherheitskräfte töten bei einer Spezialoperation in Derbent (Dagestan) drei Untergrundkämpfer." (Forschungsstelle Osteuropa der Universität Bremen, 24 October 2014, p. 38)

"Ramis Mirzakhanov, a Deputy of the Tabasaran District Assembly of Dagestan, was killed during a special operation. According to investigators, he attacked a law enforcer with a knife. However, his brothers have reported today that OMON (riot police) agents opened fire at Mirzakhanov without a warning. According to investigators, Ramis Mirzakhanov hid a relative in his house, involved in the armed underground. At 4:30 a.m. on October 15 Mirzakhanov's house was blocked. Seeing power agents around, Ramis Mirzakhanov came out and attacked them, injuring an OMON agent with a knife, said the spokesman of the ICRF." (Caucasian Knot, 16 October 2014)

"On October 12, during the operational activities carried by law enforcers in the vicinity of the village of Gubden of the Karabudakhkent District of Dagestan, an unidentified man shot at a policeman. Later, the policeman died from the gunshot wound." (Caucasian Knot, 13 October 2014)

"08.10.2014 - Im Rayon Schamil (Dagestan) werden drei Untergrundkämpfer bei dem Angriff auf einen Polizeiposten getötet." (Forschungsstelle Osteuropa der Universität Bremen, 10 October 2014, p. 26) "In the village of Kirovaul of the Kizilyurt District of Dagestan, unidentified persons fired at law enforcers, who opened fire in response. According to the preliminary information, two law enforcers and one of the attackers were killed. The law enforcers were conducting targeted checks in the village, when fire was opened on them from one of the houses. One of the attackers was killed by return fire, the 'Interfax' reports." (Caucasian Knot, 6 October 2014)

"In the village of Kirovaul of the Kizilyurt District of Dagestan, unidentified persons fired at law enforcers, who opened fire in response. According to the preliminary information, two law enforcers and one of the attackers were killed. The law enforcers were conducting targeted checks in the village, when fire was opened on them from one of the houses. One of the attackers was killed by return fire, the 'Interfax' reports." (Caucasian Knot, 6 October 2014)

"02.10.2014 - Bei einer Spezialoperation der Sicherheitskräfte im Rayon Unzukul (Dagestan) werden sieben Untergrundkämpfer getötet, ein Soldat der Sondereinheiten wird verletzt." (Forschungsstelle Osteuropa der Universität Bremen, 10 October 2014, p. 25)

November 2014

"In Dagestan, in the course of the counterterrorist operation (CTO) carried out in the village of Djuli of the Tabasaran District, law enforcers killed a suspected militant and detained two others. The CTO regime was introduced in the village of Djuli on November 9. The law enforcement bodies report on carrying on the search for members of the armed underground." (Caucasian Knot, 10 November 2014)

"A car driver opened fire at policemen in response to their demand to stop, and was killed by return fire, Dagestani law enforcers assert. The incident occurred in the evening on November 1 on the highway Makhachkala-Verkhniy Gunib." (Caucasian Knot, 2 November 2014)"

December 2014

"Meanwhile, on December 13, police killed two members of illegal armed groups in Dagestan's Kayakent district, near the city of Izberbash. The police had information that militants were planning to infiltrate the city at night. When police officers tried to arrest the suspects, the latter opened fire and were killed by police return fire. The slain individuals were identified as 35-year-old Kamil Alimov from the Kayakent district village of Sagasi-Deibuk and 48-year-old Magomed Kamalov from the city of Izberbash (Riadagestan.ru, December 13)." (Jamestown Foundation, 17 December 2014)

"Two days later, on December 12, the Russian security services carried out another powerful strike targeting militants in Dagestan's Karabudakhkent district, killing five suspected members of the armed resistance. The FSB received information about a group of militants who were holding several women

and children hostage. Special FSB and police rapid reaction groups were dispatched to the site. The house in which the militants were holding the hostages was sealed off and the residents of nearby houses were evacuated. The National Antiterrorist Committee (NAK) stated that two women and children were released from the house after negotiations. The third woman, the wife of a militant from the Gubden jamaat, Omar Magomedov, refused to leave the besieged building. The owner of the house also refused to leave, which allowed the government to claim that he was also a rebel. All the militants killed in the house turned out to be Gubden jamaat members.” (Jamestown Foundation, 17 December 2014)

“The killing of Emir Usman probably allowed the security services to identify two other militants who were shot dead in Makhachkala on December 10 (Vdagestan.com, December 12). That incident took place at the intersection of Irchi Kazak and Yaragsky streets, as police attempted to stop a suspicious Toyota Camry. People in the car started shooting at the police and were killed by police return fire. One police officer was injured in the incident. The two slain militants were identified as Murad Mamedov and Marat Bolatkhanov (Lifenews.ru, December 11).” (Jamestown Foundation, 17 December 2014)

“On December 9, the Russian security services killed the leader of the rebels’ Makhachkala sector, 25-year-old Emir Usman (Ruslan Darsamov). The incident took place when law enforcement agents stopped a car for a document check near the medical diagnostic center on Akushinsky Street in Makhachkala. Following the narrative that has become a news cliché in the region, the authorities claimed the car’s driver fired at the security officers and they had to kill him (Rg.ru, December 12).” (Jamestown Foundation, 17 December 2014)

“At night on December 6, in the vicinity of the village of Shushanovka, Kizilyurt District of Dagestan, policemen tried to stop a speeding Lada Priora car, but the driver ignored their demand. During the pursuit, the passengers of the car opened fire, but policemen managed to neutralize them by return fire. Nobody was hurt among law enforcers. Policemen have identified one of the casualties as a local resident Khabib Makhmudov, born in 1974. According to preliminary information, he closely cooperated with the ‘Kizilyurt’ grouping of militants.” (Caucasian Knot, 8 December 2014)
(stuk 18, European Country of Origin Information Network, “General Security Situation and Events in Dagestan”, 23 december 2014, te consulteren op <http://www.ecoi.net/news/190001::russian-federation/120.general-security-situation-and-events-in-dagestan.htm>, verzoekers zetten vet)

Deze opsomming kan nog aangevuld worden met bijkomende, objectieve en recente informatie betreffende de veiligheidssituatie.

“The mostly Muslim provinces of the North Caucasus are plagued by attacks and fighting between security forces and militants in an Islamist insurgency stemming from two post-Soviet separatist wars in Chechnya, east of Kabardino-Balkaria.

The operation in Nalchik follows a shootout late on December 10 in Daghestan, further to the east on the Caspian Sea, in which Russian authorities said a militant leader was killed.”
(stuk 19, RFE-RL – Radio Free Europe/Radio Liberty, “Russie Says Four Dead In Fighting In Kabardino-Balkaria”, 11 december 2014, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/292425/413059_en.html, de verzoekers zetten vet)

“The security situation in the North Caucasus republics remains tense. Severe human rights violations and attacks are the order of the day. Violent clashes are expected to continue, fuelled by separatism, inter-ethnic conflict, jihadist movements, blood feuds, crime and excesses of the security forces.

Meanwhile, the main conflict area has shifted from Chechnya to the neighbouring republics of Dagestan, Kabardino-Balkaria and Ingushetia. For several years now, the republic of Dagestan has been the focal point of violence, which is reflected by the number of victims. According to the independent non-governmental organisation Kawkaski Usel, at least 529 people (including 104 civilians) were killed in Northern Caucasus in 2013 (2012: 700 deaths; 2011: 736 deaths). In Dagestan, the conflict claimed at least 641 victims in 2013, including 341 fatalities, the organisation says.

(...)

According to recent findings of the Russian online paper ‘Caucasian Knot’, the total number of victims in Northern Caucasus amounted to at least 356 in the first nine months of 2014 (239 dead and 117 wounded). In Dagestan, a focal point of the regional insurgency, 168 people lost their lives, in

Kabardino-Balkaria there were 25 fatalities, in Ingushetia 18, in Chechnya eleven and in other areas 17. On an annualised base, at least 500 victims can be expected in Northern Caucasus in 2014, a further decline compared to previous years.”

(stuk 20, Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, “Group 22 – Information Centre Asylum and Migration, Briefing Notes”, 1 december 2014, te consulteren op

http://www.ecoi.net/file_upload/4232_1417685697_deutschland-bundesamt-fuer-migration-und-fluechtlinge-briefing-notes-01-12-2014-englisch.pdf, verzoekers zetten vet)

“Gamid Gamidov, Director of the “Eastern Marketplace” in Makhachkala was wounded when resisting his kidnappers, said an investigator. In grave condition, Gamidov is now at the intensive care unit of the Republic’s Clinical Hospital.

The “Caucasian Knot” has reported that on November 12 a shootout burst out at the intersection of Lyakhov and Shamsula Aliev Street in Makhachkala, which resulted in severe injuries of two persons, who were hospitalized. One of them, Murad Bulatov, 35, later died, the other, Gamid Gamidov, is under intensive care.

According to Rasul Temirbekov, Senior Assistant to the Head of the Investigating Department for Dagestan of the Investigating Committee of the Russian Federation (ICRF), about a month ago they already tried to kidnap Gamidov. This time he rendered an active resistance. Besides, a man, who happened to be nearby, hurried to help him. The attackers, seeing that they could not put Gamidov into their car, opened fire.

According to investigators, the 31-year-old Gamidov is a co-owner of the “Eastern Marketplace” and a son of Abdulakhad Gamidov, a former director of the marketplace.

As reported by Isalmagomed Nabiev, the head of the Independent Trade Union of Entrepreneurs and Drivers of Dagestan, there were numerous attempts to capture the “Eastern Marketplace”, but “its owners managed to fight back successfully.”

(stuk 21, Caucasian Knot, “Makhachkala marketplace wounded at kidnapping attempt”, dd. 17 november 2014, te consulteren op <http://eng.kavkaz-uzel.ru/articles/29948/>, verzoekers zetten vet)

“In de Noordelijke Kaukasus blijft een groot risico bestaan op terroristische aanslagen, ontvoeringen, de ontploffing van landmijnen, misdrijven en gewapende schermutselingen. Vooral in de republieken Dagestan en Ingoesjetië is een zorgwekkende trend van quasi dagelijks geweld en een toenemende radicalisering waar te nemen. Maar ook de meeste andere republieken in de Noordelijke Kaukasus werden de jongste maanden opgeschrikt door terroristisch geweld.” (stuk 15, “Reisadvies Rusland”, Koninkrijk België, Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en ontwikkelingssamenwerking, 12 november 2014, geldig op 16 juni 2015, te consulteren op

http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/azie/rusland/ra_rusland.jsp)

“An ICG analyst in Moscow explained that the Caucasian Knot report on security incidents. Recently an attack on the Chechen forces resulted in four deaths, but there was no mentioning in the Russian or Chechen newspapers or television. It was added that according to Caucasian Knot, that is considered the best source on this issue, the number of victims (both killed and injured) due to the conflict in Chechnya is still relatively high – in 2013 the number was approximately 100 – and could be compared to the number of victims in Kabardino-Balkaria. It was added that it does not take many insurgents to conduct a suicide bombing, plant a bomb or leave a car bomb that kills a large number of people.”

(stuk 20, “Security and human rights in Chechnya and the situation of Chechens in the Russian Federation – residence registration, racism and false accusations”, Danish Immigration Service, januari 2015, verzoekers zetten vet)

Augustus 2015

“On August 24, a suspected militant entered a shootout with policemen between the villages of Mutsalaul and Genzheaul. The unidentified man opened fire on the policemen and was killed by return fire. He has been preliminary identified as Islam Muradov, who was on the federal wanted list in the case of the organization of an illegal armed formation (IAF) or involvement in it, the RIA “Novosti” reports with reference to the Dagestani Ministry of Internal Affairs (MIA).” (stuk 21, Caucasian Knot, “Suspected

militant killed in Dagestan”, 25 augustus 2015, te consulteren op <http://eng.kavkaz-uzel.ru/articles/32781/>)

“During the week from August 24 to August 30, 2015, at least seven persons suffered from the armed conflict in Northern Caucasus, six of them were killed and one was wounded. These are the results of the calculations run by the "Caucasian Knot" based on its own materials and information from other open sources.”

(stuk 22, Caucasian Knot, “On August 24-30, at least seven persons fell victim to armed conflict in Northern Caucasus”, 31 augustus 2015, te consulteren via <http://eng.kavkaz-uzel.ru/articles/32839/>)

September 2015

“During the week of September 7-13, 2015, at least two persons were killed in armed conflict in Northern Caucasus. No wounded were reported. These are the results of the calculations run by the "Caucasian Knot" based on its own materials and information from other open sources.

The death toll includes a suspected member of illegal armed formations (IAFs) and a civilian. Both were killed in Dagestan.”

(stuk 23, Caucasian Knot, “On September 7-13, at least two persons fell victim to armed conflict in Northern Caucasus”, 14 september 2015, te consulteren via: <http://eng.kavkaz-uzel.ru/articles/32983/>)

“The situation in the village of Novy Kurush in the Khasavyurt District of Dagestan, where a Salafi mosque was closed on September 22, remains tense. As of September 28, the very mosque is closed.

The "Caucasian Knot" has reported that on September 9, Magomed Khidirov, Imam of the Sufi mosque of the village of Novy Kurush, was killed. Apart from the Sufi mosque, there is also a Salafi mosque in the village. On September 22, the SMS-service of the "Caucasian Knot" received a message that the Salafi mosque in the village of Novy Kurush was closed and that the Imam and 20 mosque-goers were detained. Besides, two local residents were put on the wanted list on suspicion of the murder of Magomed Khidirov.”

(stuk 24, Caucasian Knot, “Residents of Novy Kurush report tense situation in village after closure of mosque”, 29 september 2015, te consulteren via: <http://eng.kavkaz-uzel.ru/articles/33141/>)

Oktober 2015

“Starting from August 2015, in Dagestan, according to the "Caucasian Knot" data, three law enforcers were killed, and five others were wounded. During the same period, in Chechnya, one law enforcer was killed, and seven others were wounded..

On October 10, in the village of Gimry of the Untsukul District of Dagestan, an FSB special fighter, engaged in the special operation, was killed. The special operation ended with the killing of three suspected members of the armed underground.

On October 8, three law enforcers were wounded during a special operation in Grozny. According to the Chechen authorities, three militants were killed as a result of the special operation.

On the same day, near the village of Kvanada in the Tsumada District of Dagestan, unidentified attackers opened fire on a car with policemen. As a result, a policeman got a severe gunshot wound.

On September 14, near the village of Maidanovsky of the Untsukul District of Dagestan, policemen stopped a car to check the documents. The driver approached one of the policemen, stabbed him and run away.

On August 24, an OMON (riot police) fighter was wounded in a special operation near the village of Novy Khushet of Makhachkala, in which three suspected militants were killed.

On August 22, in the same village, an OMON fighter and his family members were attacked by unidentified gunmen. As a result, a son of the OMON fighter and a relative, who was a policeman, were killed. The OMON fighter himself was hospitalized in serious condition.

Besides, on August 17, in the village of Novy Khushet, a police officer was shot dead in his office. According to investigators, he was shelled from at least two submachine guns. Then, in the village, law enforcers detained local residents en mass.

On August 21, two Chechen policemen were wounded during a special operation in Khasavyurt. Law enforcers tried to detain the wanted Ali Demilkhanov.

At night of August 11, a fighter of the special division of the internal troops was wounded in the village of Gimry of the Untsukul District of Dagestan. During the special operation, according to the National Antiterrorist Committee (NAC), four members of the armed underground were killed.

On August 9, three soldiers were blown up on a mine in the mountains of the Achkloi-Martan District of Chechnya. One of them was killed, and two others were wounded."

(stuk 27, Caucasian Knot, "For two months, 16 law enforcers were killed or wounded in Northern Caucasus", 12 oktober 2015, te consulteren via: <http://eng.kavkaz-uzel.ru/articles/33305/>)

"Djamal Razhitkhanov, suspected of aiding and abetting militants, has written a complaint, in which he reported on torture and pressure to waive services of advocates.

The interests of Djamal Razhitkhanov, a resident of Khasavyurt, detained on October 2 are represented by advocate Sapiyat Magomedova. On October 4, Djamal Razhitkhanov was arrested by the court for ten days, the "Caucasian Knot" was informed by Sapiyat Magomedova.

According to the advocate, formally, she is not allowed visiting her client; however, on October 5, she managed to enter the building, where Djamal Razhitkhanov was kept.

Djamal Razhitkhanov has handed over to Sapiyat Magomedova his complaint addressed to the investigator, in which he reports the use of torture against him and demands to waive his defenders. A copy of the complaint is available to the "Caucasian Knot".

In his complaint, Djamal Razhitkhanov asks the investigators to send him for medical examination, since his body bears signs of beating.

"On October 2, 2015, I went by bus to Krasnodar. However, in Kizlyar, I was removed from the bus and brought to Khasavyurt," writes Djamal Razhitkhanov in his complaint. And he continues: "They began to beat me and torture me with electric current, and during all the way, a plastic bag was on my head."

In his complaint, the suspect reports he is afraid that he will be further subjected to pressure." (stuk 28, Caucasian Knot, "Resident of Khasavyurt claims being tortured by law enforcers", 06 oktober 2015, te consulteren via <http://eng.kavkaz-uzel.ru/articles/33229/>)

Deze laatste bron bewijst bovendien dat de verzoekende partijen niet alleen recht hebben op het statuut van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) maar ook in de zin van 48/4, §2, b). Bij terugkeer naar Dagestan dreigt eerste verzoeker immers blootgesteld te worden aan folterpraktijken.

Deze opsomming kan nog aangevuld worden met bijkomende, objectieve en recente informatie betreffende de veiligheidssituatie.

"The mostly Muslim provinces of the North Caucasus are plagued by attacks and fighting between security forces and militants in an Islamist insurgency stemming from two post-Soviet separatist wars in Chechnya, east of Kabardino-Balkaria.

The operation in Nalchik follows a shootout late on December 10 in Daghestan, further to the east on the Caspian Sea, in which Russian authorities said a militant leader was killed."

(stuk 19, RFE-RL – Radio Free Europe/Radio Liberty, "Russie Says Four Dead In Fighting In Kabardino-Balkaria", 11 december 2014, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/292425/413059_en.html, de verzoekers zetten vet)

"The security situation in the North Caucasus republics remains tense. Severe human rights violations and attacks are the order of the day. Violent clashes are expected to continue, fuelled by separatism, inter-ethnic conflict, jihadist movements, blood feuds, crime and excesses of the security forces.

Meanwhile, the main conflict area has shifted from Chechnya to the neighbouring republics of Dagestan, Kabardino-Balkaria and Ingushetia. For several years now, the republic of Dagestan has been the focal point of violence, which is reflected by the number of victims. According to the independent non-governmental organisation Kawkaski Usel, at least 529 people (including 104 civilians) were killed in Northern Caucasus in 2013 (2012: 700 deaths; 2011: 736 deaths). In Dagestan, the conflict claimed at least 641 victims in 2013, including 341 fatalities, the organisation says.

(...)

According to recent findings of the Russian online paper 'Caucasian Knot', the total number of victims in Northern Caucasus amounted to at least 356 in the first nine months of 2014 (239 dead and 117 wounded). In Dagestan, a focal point of the regional insurgency, 168 people lost their lives, in Kabardino-Balkaria there were 25 fatalities, in Ingushetia 18, in Chechnya eleven and in other areas 17. On an annualised base, at least 500 victims can be expected in Northern Caucasus in 2014, a further decline compared to previous years."

(stuk 20, Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, "Group 22 – Information Centre Asylum and Migration, Briefing Notes", 1 december 2014, te consulteren op

http://www.ecoi.net/file_upload/4232_1417685697_deutschland-bundesamt-fuer-migration-und-fluechtlinge-briefing-notes-01-12-2014-englisch.pdf, verzoekers zetten vet)

"Gamid Gamidov, Director of the "Eastern Marketplace" in Makhachkala was wounded when resisting his kidnappers, said an investigator. In grave condition, Gamidov is now at the intensive care unit of the Republic's Clinical Hospital.

The "Caucasian Knot" has reported that on November 12 a shootout burst out at the intersection of Lyakhov and Shamsula Aliev Street in Makhachkala, which resulted in severe injuries of two persons, who were hospitalized. One of them, Murad Bulatov, 35, later died, the other, Gamid Gamidov, is under intensive care.

According to Rasul Temirbekov, Senior Assistant to the Head of the Investigating Department for Dagestan of the Investigating Committee of the Russian Federation (ICRF), about a month ago they already tried to kidnap Gamidov. This time he rendered an active resistance. Besides, a man, who happened to be nearby, hurried to help him. The attackers, seeing that they could not put Gamidov into their car, opened fire.

According to investigators, the 31-year-old Gamidov is a co-owner of the "Eastern Marketplace" and a son of Abdulakhad Gamidov, a former director of the marketplace.

As reported by Isalmagomed Nabiev, the head of the Independent Trade Union of Entrepreneurs and Drivers of Dagestan, there were numerous attempts to capture the "Eastern Marketplace", but "its owners managed to fight back successfully."

(stuk 21, Caucasian Knot, "Makhachkala marketplace wounded at kidnapping attempt", dd. 17 november 2014, te consulteren op <http://eng.kavkaz-uzel.ru/articles/29948/>, verzoekers zetten vet)

"In de Noordelijke Kaukasus blijft een groot risico bestaan op terroristische aanslagen, ontvoeringen, de ontploffing van landmijnen, misdrijven en gewapende schermutselingen. Vooral in de republieken Dagestan en Ingoesjetïë is een zorgwekkende trend van quasi dagelijks geweld en een toenemende radicalisering waar te nemen. Maar ook de meeste andere republieken in de Noordelijke Kaukasus werden de jongste maanden opgeschrikt door terroristisch geweld." (stuk 17, "Reisadvies Rusland", Koninkrijk België, Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en ontwikkelingssamenwerking, 12 november 2014, geldig op 16 juni 2015, te consulteren op

http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/azie/rusland/ra_rusland.isp)

"An ICG analyst in Moscow explained that the Caucasian Knot report on security incidents. Recently an attack on the Chechen forces resulted in four deaths, but there was no mentioning in the Russian or Chechen newspapers or television. It was added that according to Caucasian Knot, that is considered the best source on this issue, the number of victims (both killed and injured) due to the conflict in Chechnya is still relatively high – in 2013 the number was approximately 100 – and could be compared to the number of victims in Kabardino-Balkaria. It was added that it does not take many insurgents to conduct a suicide bombing, plant a bomb or leave a car bomb that kills a large number of people."

(stuk 22, "Security and human rights in Chechnya and the situation of Chechens in the Russian Federation – residence registration, racism and false accusations", Danish Immigration Service, januari 2015, verzoekers zetten vet)

"Dagestani experts point to a number of irregularities in Abdulatipov's blissful reports. First, they say that the general level of crime in Dagestan has always been quite low. At the same time, the statistics

provided by the Russian prosecutor general's office indicate that the number of terrorism-related crimes have steadily grown in Dagestan over the past several years, and the republic has been at the top of the list in this regard in Russia at least since 2011. In 2011, prosecutors recorded 220 such crimes in the republic; in 2012, the number grew to 295; in 2013, the number of terrorism-related crimes reached 365; in 2014, that number hit 472. In the first six months of 2015, 352 terrorism-related crimes were already recorded (Kavkazskaya Politika, September 4)."

(stuk 29, Jamestown Foundation: "Russian Prosecutors Claim Terrorism in Dagestan Is Increasing, Governor Says It Is Declining"; Eurasia Daily Monitor Volume: 12 aflevering 166, 16 september 2015, te consulteren via http://www.ecoi.net/local_link/311790/435952_en.html)

Er kan in de bestreden beslissingen geen enkele motivering worden rekening houdende met artikel 3 E.V.R.M. en de actuele veiligheidssituatie in de Noordelijke Kaukasus en de streek van afkomst van de verzoekende partijen.

De verzoekende partijen maken het voorwerp uit van een gedwongen terugkeer naar het land van herkomst. De situatie in de Noordelijke Kaukasus is echter, zoals uit de hierboven geciteerde objectieve informatie blijkt, in ruime mate verslechterd. Een gedwongen uitwijzing naar het land van herkomst zal artikel 3 E.V.R.M. schenden.

Artikel 3 E.V.R.M. bepaalt immers "niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (zie vb.: EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Zoals reeds hierboven aangehaald is het vaste rechtspraak van de Nederlandstalige Kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat een onderzoek aangaande een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. niet alleen dient onderzocht te worden in het kader van een asielprocedure, maar ook in het kader van een beslissing tot uitwijzing. De verzoekende partij wijst hierbij eveneens naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, die België veroordeeld heeft nu de Belgische staat zich heeft onttrokken aan een onderzoek naar een behandeling in strijd met artikel 3 E.V.R.M.

"338 (...) un Etat demeure entièrement responsable au regard de la Convention de tous les actes ne relevant pas strictement de ses obligations juridiques internationales, notamment lorsqu'il a exercé un pouvoir d'appréciation (...). » (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland).

De verwerende partij moet bijgevolg een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het E.V.R.M. verboden handeling (E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Hieruit volgt dat de Belgische Staat dus de verplichting heeft om in elke zaak, individueel, te onderzoeken of een schending van artikel 3 E.V.R.M. aanwezig is. Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75 – 76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

Dit onderzoek naar de actuele situatie betreffende de veiligheidssituatie in de Noordelijke Kaukasus, alsook naar een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. werd in de bestreden beslissingen op geen enkele manier gerealiseerd.

Van de verwerende partij kan er bijgevolg redelijkerwijze verwacht worden dat zij, in het licht van artikel 3 E.V.R.M., de veiligheidssituatie in het land van herkomst van de verzoekende partijen, die volatiel is, op de voet volgt en haar handelen, met name de uitvoering van een gedwongen verwijdering, baseert op actuele informatie m.b.t. situatie in de Noordelijke Kaukasus. De verwerende partij heeft nagelaten dit doen, waardoor de zorgvuldigheidsverplichting geschonden wordt.

Naast dit alles diende de verwerende partij eveneens rekening te houden met principe van non – refoulement, omvat in het in internationale recht. Dit principe verhindert dat (kandidaat -) vluchtelingen

worden teruggestuurd naar plaatsen waar hun leven of vrijheid kunnen worden bedreigd, of waar zij het risico lopen onmenselijk behandeld te worden. Dit fundamenteel principe is onder meer vervat in artikel 33 van het Verdrag van Genève en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering.

Tenslotte verwijzen de verzoekende partijen eveneens naar de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De verwerende partij diende rekening te houden met artikel 17 van de Terugkeerrichtlijn. Dit artikel werd omgezet naar de Belgische wetgeving en vinden we terug onder artikel 74/17 Vw.

Het is duidelijk dat de verwerende partij hier in casu geen rekening mee heeft gehouden.

4.2.4. Dient eveneens nog opgemerkt te worden dat de verwerende partij, betreffende het opleggen van een termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten ontegensprekelijk een discretionaire bevoegdheid heeft.

De toepasselijke wetsbepaling stelt dus duidelijk dat de verwerende partij kan kiezen betreffende het opleggen van een termijn om het bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij heeft dit in de bestreden beslissing geenszins gemotiveerd. Het bovenstaande artikel wijst er immers op dat een afweging geval per geval dient te gebeuren. Het kan namelijk goed zijn dat de verzoekende partij niet door overmacht naar zijn land van herkomst kan terugkeren.

Er wordt in casu op geen enkel moment rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, noch werd een verwijzing naar de feiten gemaakt.

4.2.5. Tenslotte kan nog worden opgemerkt dat de verzoekende partijen drie kinderen hebben waarvan twee in België zijn geboren. Het betreft de twee jongste kinderen van het koppel, R. (...) en I. (...). Naast het feit dat zij adequate medische verzorging behoeven, hebben deze kinderen nooit in een andere omgeving geleefd dan de Belgische samenleving. De kinderen zijn erg jong. I. (...) werd in België geboren op 29.11.2008 en is nu zeven jaar oud. R. (...) werd in België geboren op 6.05.2012 en is slechts drie jaar oud. Gelet op de ontwikkeling van deze jonge kinderen vormt de verwijdering van deze kinderen van het grondgebied een zware beproeving in de voortzetting van hun ontwikkelende integratie.

4.2.6. De bestreden beslissingen dd. 28 oktober 2015 (kennisgeving postdatum + twee werkdagen) i-zijn behept met verschillende lacunes. De huidige veiligheidssituatie werd niet besproken en er werd door de verwerende partij geen toetsing aan artikel 3 E.V.R.M. gerealiseerd."

4.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 7 van de Vreemdelingenwet;
- artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet;
- artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG;
- artikel 3 EVRM;
- de formele en materiele motiveringsplicht;
- het proportionaliteitsbeginsel;
- het zorgvuldigheidsplicht;
- het beginsel van behoorlijk bestuur;
- het billijkheids-en evenredigheidsbeginsel;

Verzoekende partij houdt voor dat de motivering inzake het illegaal verblijf niet in aanmerking kan worden genomen teneinde het bevel in het licht van artikel 3 EVRM te rechtvaardigen. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zou bovendien een motiveringsplicht opleggen voor verwijderingsbeslissingen.

Naar het oordeel van de verzoekende partij zou er geen rekening zijn gehouden met de specifieke omstandigheden van het gezin, waaronder de vermeende medische problematiek van de kinderen, waar thans nog een procedure voor lopende zou zijn.

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen geenszins worden aangenomen.

Betreffende de vermeende schending van de formele motiveringsplicht, laat de verweerder vooreerst gelden dat verzoekende partij geen wet noch wetsartikel als geschonden aanhaalt. Een dergelijke algemene verwijzing, zonder dat één of meer wetsbepaling/rechtsregel als geschonden wordt aangeduid, maakt volgens de verwerende partij niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel(s) uit die is vereist opdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in art. 39/78 io. 39/69 §1, 4° van de Vreemdelingenwet (cf. naar analogie de rechtspraak van de Raad van State i.v.m. het begrip "middelen" : R.v.St. nr. 48.643, 20.7.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.137, 2.6.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.).

Ten overvloede laat verweerder gelden dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de concrete kritiek van verzoekende partij laat verweerder gelden dat de voorgehouden schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet worden aangenomen. Dit artikel houdt geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in; het volstaat dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de erin vermelde elementen.

Immers luidt voormeld artikel 74/13 als volgt: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

Geenszins stipuleert dit artikel dat de gemachtigde van de staatssecretaris, die conform zijn gebonden bevoegdheid een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker neemt t.a.v. een vreemdeling die geconfronteerd wordt met een weigeringsbeslissing van het CGVS, nog bijkomend zou dienen te motiveren inzake de terugkeer.

Zie ook: "Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, omgezet in België bij de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen. Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties." (R.v.V. nr. 91 663 van 19 november 2012, www.rvv-cce.be, onderlijning toegevoegd)"

In casu toont verzoekende partij met haar betoog niet aan dat dit niet het geval is. Zij uit wel allerlei beschouwingen als zou de medische toestand van de kinderen een terugkeer naar het land van herkomst beletten.

Verweerder merkt vooreerst op dat de verzoekende partij haar betoog voornamelijk gericht is tegen de beslissing houdende dd. 05.05.2015 onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, daar waar in casu een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies) het onderwerp uitmaakt van de vordering tot schorsing en annulatieberoep.

Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

Geheel ten overvloede laat verweerder nog gelden dat de medische aandoening door de arts-adviseur bij advies dd. 27.04.2015 als volgt werd beoordeeld:

“Het betreft een erfelijke bloedingsziekte die echter maar in een zeer beperkt aantal gevallen (1/10.000) problemen geeft, dit is in casu zeker niet het geval, betrokkene heeft niet meer blauwe plekken dan andere kinderen en de sporadische neusbloedingen stopten spontaan. Eveneens wijzend op een lage graad van ernst is het feit dat zijn ouders een totaal overbodige ingreep, zijnde een besnijdenis, lieten doorgaan. Er bestaat geen causale behandeling voor deze aandoening en in casu kan het volstaan om bij een eventuele bloeding deze mechanisch te stelpen. De aangehaalde medicatie voor sporadisch gebruik kan een hulpmiddel zijn maar is niet essentieel.”

Op grond van voormeld advies dd. 27.04.2015 werd dienvolgens door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bij beslissing dd. 05.05.2015 geoordeeld dat er geen sprake is van ziekte die een reëel risico uitmaakt voor het leven of de fysieke integriteit, noch een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt bij afwezigheid van de nodige medische zorgen.

Derhalve kan niet ernstig worden voorgehouden door de verzoekende partij dat de medische toestand van de kinderen verzoekende partij er van zou verhinderen om terug te keren naar het land van herkomst.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging vermocht terecht voortgaan op de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 05.05.2015, die ten tijde van het nemen van de in casu bestreden beslissing rechtsgeldig en uitvoerbaar was. (zie ook R.v.St. nr. 50.134, 09.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 49.748, 20.10.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.513, 28.06.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

Terwijl vooralsnog geen vernietigingsarrest is tussengekomen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de onontvankelijkheidsbeslissing thans nog steeds rechtsgeldig en uitvoerbaar is.

Verzoekende partij maakt bovendien niet aannemelijk dat de medische toestand waarop zij zich steunen, dermate zou zijn gewijzigd in vergelijking de periode mei 2015 dat het betekende bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker artikel 3 EVRM schendt.

Verzoekende partij beperkt zich immers enkel tot algemene rapporten die zouden aantonen dat de noodzakelijke gezondheidszorg in het land van herkomst niet aanwezig zou zijn, daar waar de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft geoordeeld dat de medische toestand van de kinderen van de verzoekende partij zelfs onbehandeld geen onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt.

Het betoog van de verzoekende partij leidt er derhalve allerminst toe dat de in casu bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM.

Evenmin leidt een loutere herhaling van het asielrelaas van de verzoekende partij tot een schending van artikel 3 EVRM. Dienaangaande werd recent door het CGVS bij beslissing dd. 16.10.2015 geoordeeld dat:

“rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken van het administratief dossier dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non refoulementbeginsel.”

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Verweerder benadrukt dienomtrent nog dat de bestreden beslissing de verzoekende partij geenszins verplicht terug te keren naar haar land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Terwijl de terugkeer naar het land van herkomst, Rusland, blijkens de beslissingen van de asielinstanties in casu wel degelijk mogelijk is en verzoekende partij aldaar de nodige bescherming kan genieten.

Het loutere feit dat verzoekende partij verwijst naar allerhande vage en algemene bronnen, betekent niet dat zij er in slaagt na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in haren hoofde een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM.

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie terecht vastgesteld dat de asielaanvraag werd geweigerd door de bevoegde instantie en verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bevindt, zodat een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker diende te worden afgeleverd.

Zie naar analogie ook het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 04.03.2014 (nr. 120.116):

“De door de adjunct-commissaris gedane beoordeling dient beschouwd te worden als een toetsing aan de in artikel 3 EVRM bepaalde norm. Gelet op deze inschatting van de daartoe gespecialiseerde instantie kan verzoeker niet voorhouden dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 3 van het EVRM en een aanvullen onderzoek zou dienen verricht te hebben omtrent de situatie voor verzoeker bij terugkeer naar Zuid-Irak.”

Verzoekende partij maakt op generlei wijze aannemelijk dat het door haar ingeroepen risico een individueel karakter heeft, dat voldoende concreet en aantoonbaar is. Zoals ook blijkt uit de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volstaat de loutere verwijzing naar algemene artikels niet om aannemelijk te maken dat men er bij een eventuele terugkeer het risico zou lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM

“Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saad/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 28 april 2006, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, met name de behandeling van koptische kristenen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde greep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

6.1.2.2.1.3. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (ct EHRM 21 januari 2011, M.S.S/België en Griekenland, § 359 in fine). (R.v.V. nr. 106.487 dd. 08.07.2013)

Verzoekende partij houdt tot slot nog voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging over een discretionaire bevoegdheid beschikt betreffende het opleggen van een termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij ieder belang ontbeert bij de door haar geuite kritiek, nu de termijn voor vrijwillig vertrek inmiddels is verstreken, te weten op 17.11.2015 (15 dagen). Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in die periode niet is overgegaan tot gedwongen tenuitvoerlegging.

Verzoekende partij haar algemene beschouwingen doen geen afbreuk aan de bestreden beslissing, die terecht werd genomen.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

4.2.3.1.1. De Terugkeerrichtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van een richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Te dezen tonen de verzoekende partijen evenwel niet aan dat dit *in casu* het geval is. Zij kunnen de schending van de artikelen 5 en 6 van de Terugkeerrichtlijn dan ook niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

4.2.3.1.2. Er blijkt niet welk actueel belang de verzoekende partijen bij het aanvoeren van de schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet hebben. Het belang dient immers niet alleen te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift doch het dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. De verzoekende partijen kunnen conform artikel 74/14, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet hoogstens een termijn van dertig dagen verkrijgen om uitvoering te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten, welke thans reeds geruime tijd is overschreden. Er blijkt niet dat de verzoekende partijen gedurende deze termijn op gedwongen wijze van het grondgebied werden verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat zij thans nog enig belang hebben bij de grieven die tegen dit motief van de bestreden beslissingen zijn gericht. Aldus voeren de verzoekende partijen de schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet niet op ontvankelijke wijze aan.

4.2.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 *iuncto* 13 van het EVRM.

4.2.3.2.1. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Te dezen voeren de verzoekende partijen aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind en hun gezondheidstoestand bij het nemen van de bestreden beslissingen. Zij verwijzen hierbij naar de gezondheidstoestand van de kinderen en de tweede verzoekster, de algemene situatie in hun land van herkomst en het feit dat twee kinderen in België werden geboren en nooit een andere omgeving hebben gekend.

Vooreerst wordt erop gewezen dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen uitdrukkelijke motiveringsplicht bevat. Te dezen zijn de bestreden bevelen genomen nadat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die de verzoekende partijen op 13 april 2015 hadden ingediend op basis van de gezondheidstoestand van hun kinderen, op 5 mei 2015 onontvankelijk werd verklaard. Zowel de beslissing van 5 mei 2015 waarbij deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard als de medisch adviezen van de arts-adviseur van 27 april 2015 waarop de beslissing van 5 mei 2015 is gesteund, bevinden zich in het administratief dossier. De verzoekende partijen voeren geen elementen met betrekking tot de gezondheidstoestand van hun kinderen aan waarmee *in casu* geen rekening zou zijn gehouden. Zij kunnen dan ook niet dienstig aanvoeren dat de

gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissingen geen rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van hun kinderen. Ten overvloede kan er op worden gewezen dat de Raad bij arrest nr. 163 526 van 4 maart 2016 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van 5 mei 2015 heeft verworpen.

In zoverre de verzoekende partijen menen dat met het hoger belang van het kind geen rekening werd gehouden, nu twee van hun kinderen in België werden geboren en nooit een andere omgeving hebben gekend, wordt erop gewezen dat het voor ieder normaal redelijk denkend mens evident is dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van het kind om niet te worden gescheiden van zijn of haar ouders. Dit impliceert dat wanneer de ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

Wat betreft de "*diverse medische klachten waaronder een anxio depressief syndroom, ferriprievie annemie en hepatitis B serologie*" waarmee de tweede verzoekster zou worstelen, wordt erop gewezen dat de verzoekende partijen reeds op 27 april 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hadden ingediend, waarin zij op deze klachten hadden gewezen. Deze aanvraag werd evenwel op 21 november 2013, na een medisch advies van een arts-adviseur, ongegrond bevonden. Deze stukken bevinden zich in het administratief dossier. De verzoekende partijen voeren thans geen elementen met betrekking tot de gezondheidstoestand van de tweede verzoekster aan waarmee *in casu* geen rekening zou zijn gehouden. Aldus kunnen zij niet dienstig aanvoeren dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissingen geen rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van de tweede verzoekster. Ten overvloede kan er op worden gewezen dat de Raad bij arrest nr. 139 685 van 26 februari 2015 het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van 21 november 2013 heeft verworpen.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.2.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) kan de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar aldaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit

van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Te dezen menen de verzoekende partijen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris nagelaten heeft om de algemene situatie in hun land van herkomst te onderzoeken. Er werd evenwel reeds vastgesteld dat de verzoekende partijen niet in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de hierbij doorgevoerde toetsing aan het criterium voorzien in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet werd aldus reeds vastgesteld dat de verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst het risico lopen te worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. De verzoekende partijen gaven aan van Tsjetsjeense origine te zijn en afkomstig uit Dagestan. De Commissaris-generaal heeft in zijn beslissing van 16 oktober 2015 weliswaar geoordeeld dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten, doch hij stelde hierbij dat de rebellenbeweging reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen bestaat, maar soms nog gelinkt wordt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie, zodat de loutere Tsjetsjeense origine niet kan volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953. Verder oordeelde de Commissaris-generaal in zijn beslissing van 16 oktober 2015 dat er sinds 1999 niet langer sprake is van een open oorlog, dat de rebellenbeweging ondergronds en versnipperd is en haar slagkracht beperkt is tot gerichte aanslagen tegen de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld en er dus actueel voor burgers in Dagestan “*geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (is)*”. In het arrest nr. 160 336 van

19 januari 2016 oordeelde de Raad in beroep tegen deze beslissing van de Commissaris-generaal dat geen afbreuk wordt gedaan aan de in de beslissingen van de Commissaris-generaal gedane vaststellingen en dat de verzoekende partijen geen elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De verzoekende partijen beperken zich in hun verzoekschrift tot een verwijzing naar rapporten waarin op algemene wijze wordt ingegaan op de situatie in Dagestan. Enige concrete link met hun persoonlijke situatie blijkt evenwel niet. Deze rapporten wijzen op blijvend geweld tussen de rebellen en de overheid, doch zonder dat hieruit alsnog blijkt dat er sprake is van een open oorlog, dat de slagkracht van de rebellen niet langer is beperkt tot aanslagen tegen vertegenwoordigers van de overheid, dat burgers specifiek worden geviséerd of dat het aantal slachtoffers onder de burgerbevolking niet langer beperkt zou blijven. Deze informatie bevestigt louter het gestelde door de Commissaris-generaal. Er is ook sprake van geweld tegen personen met een specifiek profiel, doch de verzoekende partijen zelf brengen in dit verband geen concrete, geloofwaardige gegevens aan dat zij als dusdanig zijn te beschouwen. De door de verzoekende partijen aangehaalde bronnen maken melding van blijvend geweld tussen rebellen en de overheid, doch zonder dat uit deze informatie blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Dagestan sinds de laatste afwijzing van de asielaanvragen van de verzoekende partijen dermate is gewijzigd dat er alsnog een reëel risico dient te worden aangenomen voor personen van Tsjetsjeense origine die terugkeren naar Dagestan op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.2.3.2.3. Gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM kan deze rechtsregel niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. Te dezen roept de verzoeker de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de bestreden beslissingen geen schending van artikel 3 van het EVRM inhouden.

4.2.3.2.4. Uit het voorgaande blijkt niet dat enige hogere rechtsnorm de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zou verhinderen om toepassing te maken van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Aldus wordt een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet niet aangetoond.

4.2.3.2.5. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3 *inuncto* 13 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

4.2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.2.3.4. Daar de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris *in casu*, nu niet blijkt dat meer voordelige bepalingen uit een internationaal verdrag zouden spelen en gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid, kunnen de verzoekende partijen niet dienstig verwijzen naar het evenredigheidsbeginsel, het billijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel. Bovendien dient te worden benadrukt dat de Raad enkel de rechtmatigheid van de hem voorgelegde beslissingen kan toetsen en dat het hem niet toekomt te beoordelen of een administratieve beslissing billijk is (*cf.* RvS 15 december 2008, nr. 188.772).

4.2.3.5. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.3.1. In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Tegen de negatieve beslissingen van de verwerende partij, kan uitsluitend een annulatieberoep (en dus in beginsel ook een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gezien artikel 39/82 van Vreemdelingenwet) worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze beroepen zijn evenwel niet opschortend.

Bijgevolg voldoet huidige procedure niet aan de voorwaarden van artikel 13 van het E.V.R.M. en artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Immers, overeenkomstig artikel 13 E.V.R.M. dient “een ieder wiens rechten of vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie”.

*Artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt verder:
“(…)”*

Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet het beroep dat openstaat voor de personen die een schending van artikel 3 E.V.R.M. aanklaagt, een “aandachtige”, “volledige” en “strikte” controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh – Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

*Bijgevolg moet, op grond van een gecombineerde lezing van de artikelen 3 en 13 E.V.R.M., een beroep, om daadwerkelijk te zijn, voldoen aan de volgende drie cumulatieve voorwaarden:
het moet van rechtswege schorsend zijn, het moet een volledig onderzoek ex nunc van de aangevoerde grieven mogelijk maken en het moet in de praktijk toegankelijk zijn.*

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens definieert het daadwerkelijk rechtsmiddel in die context, m.n. dat het een automatische schorsing van de in het geding zijnde maatregel veronderstelt, alsook een volledig onderzoek ex nunc van de verdedigbare grieven.

Het feit dat een annulatieberoep kan worden aangevuld met een beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid impliceert geen daadwerkelijk rechtsmiddel. Immers, bij een beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid hangt de schorsende werking af van een aantal verschillende voorwaarden, waaronder het feit dat men de uiterst dringende noodzakelijkheid kan aantonen, wat in de praktijk slechts aanvaard wordt wanneer de verzoeker wordt gevangengehouden met het oog op zijn uitzetting. Een andere criteria waaraan het beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te voldoen is het “ernstig te herstellen nadeel”. Steeds worden verzoekschriften bij uiterst dringende noodzakelijkheid afgewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stellende dat er niet voldaan is aan het bewijs van het moeilijk te herstellen nadeel, gezien de vreemdeling niet kan bewijzen dat de “wantoestanden” die in de internationale rapporten beschreven staan ook op hem betrekking zullen hebben bij een terugkeer naar het land van herkomst. Het bewijs van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel gaat niet over de beoordeling ten gronde van de aangevoerde middelen in het verzoekschrift, maar enkel over de controle of deze ernstig zijn en of de uitvoering van de maatregel (nl. repatriëring) alvorens een uitspraak te hebben over de nietigverklaringsprocedure een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij teweeg brengt.

Betreffende de praktische toegankelijkheid van de beroepen dient er bovendien op gewezen te worden dat, om een schorsende werking en een volledig onderzoek van zijn beroep te verkrijgen, de betrokkene mogelijk tot drie verschillende beroepen moet instellen, wat op zijn minst duidelijk complexer is dan wanneer hij zich had kunnen beperken tot slechts één schorsende procedure van rechtswege en met volle rechtsmacht.

Het daadwerkelijk rechtsmiddel, waarvan sprake in artikel 47 van het Handvest, bevat ten minste dezelfde vereisten als die welke zijn vervat in artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Een louter annulatieberoep dat openstaat tegen deze beslissing, en dat bijgevolg niet toelaat de voorbereidende akten van de bestreden beslissing te onderzoeken, is strijdig met artikel 13 E.V.R.M.

In casu is noodzakelijk te wijzen op een recent arrest van het Grondwettelijk Hof van 16 januari 2014 (nr. 1/2014). Hoewel het Hof hier oordeelde over de daadwerkelijkheid van het beroep inzake

beslissingen die werden genomen op grond van artikel 57/6/1 inzake asielaanvragen die worden ingediend door een onderdaan van een "veilig land" van herkomst of van een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, blijkt duidelijk dat de verzoekende partijen zich in een parallele juridische situatie bevinden en geen adequaat rechtsmiddel heeft (zie hierna).

In haar arrest dd. 16 januari 2014 (nr. 1/2014) maakt het Grondwettelijk Hof onder meer volgende overwegingen:

B.4.1. Het enige middel is met name afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna : het Handvest) en met artikel 39 van richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna : de Procedurerichtlijn).

De verzoekende partijen verwijten de bestreden bepalingen de uit een als veilig beschouwd land afkomstige asielzoekers op discriminerende wijze het recht te ontzeggen op een daadwerkelijk beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal om hun asielaanvraag te verwerpen en om te weigeren hun de subsidiaire bescherming toe te kennen.

(...)

B.5.1. Zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veronderstelt het bij artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp dat de persoon die een verdedigbare grief aanvoert die is afgeleid uit de schending van artikel 3 van hetzelfde Verdrag, toegang heeft tot een rechtscollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat, « gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...], artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep » (EHRM, 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66; zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293; 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, §§ 134 en 156; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 92).

B.5.2. Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet het beroep dat openstaat voor de persoon die een schending van artikel 3 aanklaagt, een « aandachtige », « volledige » en « strikte » controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

B.6.1. Het instellen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, van het annulatieberoep dat bij artikel 39/2, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 openstaat tegen de beslissing tot niet-inoverwegingneming die de Commissaris-generaal heeft genomen aangaande een aanvraag tot het verkrijgen van asiel en van de subsidiaire bescherming ingediend door een persoon afkomstig uit een land opgenomen in de lijst van veilige landen die is vastgesteld door de Koning, schorst de beslissing van de Commissaris-generaal niet.

B.6.2. Het annulatieberoep impliceert overigens een onderzoek van de wettigheid van de beslissing van de Commissaris-generaal op grond van de elementen waarvan die overheid kennis had op het ogenblik dat zij uitspraak deed. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, wanneer hij dat onderzoek uitvoert, derhalve niet ertoe gehouden de eventuele nieuwe bewijselementen die de verzoeker hem voorlegt, in overweging te nemen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is evenmin ertoe gehouden om, teneinde de wettigheidstoetsing uit te voeren, de actuele situatie van de verzoeker te onderzoeken, met andere woorden op het ogenblik dat hij uitspraak doet, ten opzichte van de situatie die gold in zijn land van herkomst.

B.6.3. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat het annulatieberoep dat overeenkomstig artikel 39/2, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 kan worden ingesteld tegen een beslissing tot niet-inoverwegingneming van de aanvraag tot het verkrijgen van asiel of van de subsidiaire bescherming, geen daadwerkelijke rechtshulp is in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

B.7. Om na te gaan of die bepaling is geschonden, dient evenwel rekening te worden gehouden met alle beroepen waarover de verzoekers beschikken, met inbegrip van de beroepen die het mogelijk maken zich te verzetten tegen de tenuitvoerlegging van een maatregel tot verwijdering naar een land waar, luidens de grief die zij aanvoeren, een risico bestaat dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens te hunnen aanzien zou kunnen worden geschonden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft immers herhaaldelijk geoordeeld dat « het geheel van de door het interne recht geboden beroepen kan voldoen aan de vereisten van artikel 13, zelfs wanneer geen enkele

daarvan op zich daaraan helemaal beantwoordt » (zie met name EHRM, 5 februari 2002, Čonka t. België, § 75; 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 53; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 99).

B.8.1. Wanneer de tenuitvoerlegging van de maatregel tot verwijdering van het grondgebied imminent is, kan de asielzoeker die het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot niet-inoverwegingneming van zijn aanvraag, tegen de verwijderingsmaatregel een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid instellen overeenkomstig artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980. Krachtens artikel 39/83 van dezelfde wet kan de gedwongen uitvoering van de verwijderingsmaatregel pas op zijn vroegst plaatshebben vijf dagen na de kennisgeving van de maatregel, zonder dat die termijn minder dan drie werkdagen mag bedragen. Wanneer de vreemdeling reeds een gewone vordering tot schorsing had ingesteld en de uitvoering van de verwijderingsmaatregel imminent wordt, kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen, verzoeken dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo snel mogelijk uitspraak doet. Na ontvangst van dat verzoek kan niet meer worden overgegaan tot de gedwongen tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel (artikelen 39/84 en 39/85 van dezelfde wet).

B.8.2. Bij meerdere arresten gewezen in algemene vergadering op 17 februari 2011 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld dat, opdat die vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid overeenkomstig de vereisten van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens zou zijn, de bepalingen van de wet van 15 december 1980 in die zin moesten worden geïnterpreteerd dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die binnen de termijn van vijf dagen na de kennisgeving van de verwijderingsmaatregel is ingesteld, de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel van rechtswege opschort totdat de Raad zich uitsprekt. Bij dezelfde arresten heeft de Raad eveneens geoordeeld dat het beroep, ingesteld buiten de opschortende termijn van vijf dagen, maar binnen de termijn bepaald in artikel 39/57 van de wet van 15 december 1980 om een annulatieberoep in te stellen, namelijk 30 dagen, de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel waarvan de uitvoering imminent is, eveneens van rechtswege opschort (RVV, 17 februari 2011, arresten nrs. 56.201 tot 56.205, 56.207 en 56.208).

B.8.3. Die uitbreiding van de schorsende werking van het instellen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vloeit evenwel niet voort uit een wetswijziging, maar wel uit rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de verzoekers, ondanks het gezag van die arresten, niet de waarborg kunnen hebben dat de administratie van de Dienst Vreemdelingenzaken haar praktijk in alle omstandigheden aan die rechtspraak heeft aangepast. In dat opzicht dient eraan te worden herinnerd dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens herhaaldelijk heeft verklaard dat « de vereisten van artikel 13, net als die van de andere bepalingen van het Verdrag, moeten worden beschouwd als een waarborg, en niet gewoon als een bereidwilligheid of een praktische regeling; dat is een van de gevolgen van de voorrang van het recht, een van de grondbeginselen van een democratische maatschappij, inherent aan alle artikelen van het Verdrag » (EHRM, 5 februari 2002, Čonka t. België, § 83; 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66). Het heeft eveneens gepreciseerd dat « de daadwerkelijkheid [van het beroep] vereisten inhoudt inzake de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de beroepen, zowel in rechte als in de praktijk » (EHRM, 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, § 150; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 90).

B.8.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beslist overigens enkel tot de schorsing van de verwijderingsmaatregel onder de drievoudige voorwaarde dat de verzoekende partij de uiterst dringende noodzakelijkheid van de situatie aantoonst, dat zij minstens een ernstig vernietigingsmiddel aanvoert en dat zij een risico van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel bewijst.

Het ernstige middel moet de vernietiging van de betwiste handeling kunnen verantwoorden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat in die context met andere woorden in beginsel over tot een duidelijke controle van de wettigheid van de verwijderingsbeslissing, controle die hem niet ertoe verplicht om, op het ogenblik dat hij uitspraak doet, rekening te houden met de nieuwe elementen die de verzoeker zou kunnen voorleggen of met de actuele situatie van die laatstgenoemde wat betreft de eventuele ontwikkeling van de situatie in zijn land van herkomst.

B.8.5. De Ministerraad geeft aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, op het ogenblik dat hij bij uiterst dringende noodzakelijkheid uitspraak doet, rekening kan houden met nieuwe elementen om het risico van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens bij verwijdering naar het land van herkomst van de aanvrager, te evalueren. Er zij opnieuw opgemerkt dat die praktijk zou voortvloeien uit een zekere rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat de verzoekers dus geenszins de waarborg hebben dat de nieuwe bewijselementen of de ontwikkeling van de situatie in overweging zullen worden genomen door de Raad. Artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980, dat bepaalt dat de annulatieberoepen worden ingediend volgens de modaliteiten bepaald in artikel 39/69, dat betrekking heeft op de beroepen met volle rechtsmacht inzake

asiel, geeft immers uitdrukkelijk aan dat de bepalingen van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, die betrekking hebben op het aanvoeren van nieuwe elementen, niet van toepassing zijn op de annulatieberoepen. Evenzo is artikel 39/76, § 1, tweede lid, van dezelfde wet, dat preciseert onder welke voorwaarden de nieuwe elementen worden onderzocht door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die in het contentieux met volle rechtsmacht zitting heeft, niet van toepassing op de Raad wanneer hij de annulatieberoepen onderzoekt.

B.8.6. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid geen daadwerkelijke rechtshulp is in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Bijgevolg ontzegt artikel 39/2, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 de asielzoekers die uit een veilig land afkomstig zijn en wier aanvraag het voorwerp uitmaakt van een beslissing tot niet-inoverwegingneming, daadwerkelijke rechtshulp in de zin van die bepaling.

B.9.1. Artikel 2 van de wet van 15 maart 2012 voert dus een verschil in behandeling in, ten aanzien van het recht op een daadwerkelijk beroep tegen een beslissing tot verwerping van de asielaanvraag en tot weigering om de subsidiaire bescherming toe te kennen, tussen de daarin beoogde asielzoekers en de andere asielzoekers die, tegen de beslissing tot verwerping van hun aanvraag, een schorsend beroep kunnen instellen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die, om daarvan kennis te nemen, over een bevoegdheid met volle rechtsmacht beschikt.

B.9.2. Het Hof moet nagaan of dat verschil in behandeling redelijk verantwoord is, hetgeen inhoudt dat het berust op een objectief en relevant criterium en het evenredig is met het nagestreefde doel.

B.10.1. Het verschil in behandeling berust op het criterium van het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit heeft of, wanneer hij staatloos is, van het land waarin hij zijn gewoonlijke verblijfplaats had alvorens op het grondgebied aan te komen. Dat criterium is objectief.

B.10.2. Artikel 23, lid 4, van de Procedurerichtlijn bepaalt :

« De lidstaten kunnen voorts bepalen dat een behandelingsprocedure overeenkomstig de fundamentele beginselen en waarborgen in hoofdstuk II voorrang krijgt of wordt versneld indien :

[...]

c) het asielverzoek als ongegrond wordt beschouwd :

i) omdat de asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst in de zin van de artikelen 29, 30 en 31 van deze richtlijn, of

ii) omdat een land dat geen lidstaat is als veilig derde land voor de asielzoeker wordt beschouwd, onverminderd artikel 28, lid 1, of

[...] ».

B.10.3. Uit die mogelijkheid vloeit voort dat « de nationaliteit van de verzoeker een factor is die in aanmerking kan worden genomen als rechtvaardigingsgrond voor de behandeling bij voorrang of de versnelde behandeling van een asielverzoek » (HvJ, 31 januari 2013, C-175/11, H.I.D. en B.A., punt 73).

B.10.4. Hieruit vloeit evenwel niet voort dat, door te voorzien in een behandeling bij voorrang of een versnelde behandeling van de asielaanvragen ingediend door personen afkomstig uit bepaalde als veilig beschouwde landen, de lidstaten die asielzoekers de « fundamentele waarborgen » zouden kunnen ontzeggen die zijn ingevoerd door de Procedurerichtlijn of door de « basisbeginselen » van het Europees recht.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft immers geoordeeld :

« Niettemin moet worden gepreciseerd dat, om discriminatie te vermijden tussen de verzoeken van asielzoekers van een welbepaald derde land die bij voorrang worden behandeld en die van staatsburgers van andere derde landen die volgens de gewone procedure worden behandeld, deze procedure bij voorrang de asielzoekers van de eerste categorie niet de waarborgen mag ontzeggen van artikel 23 van richtlijn 2005/85, die voor alle soorten procedures gelden » (ibid., punt 74).

B.10.5. Het recht op een daadwerkelijk beroep, gewaarborgd bij artikel 47 van het Handvest en bij artikel 39 van de Procedurerichtlijn, aangehaald in B.4.3 en B.4.4, behoort tot de « basisbeginselen » en de « fundamentele waarborgen » die zijn ingevoerd bij de richtlijn.

In dat opzicht heeft het Hof van Justitie geoordeeld :

« Bijgevolg zijn de beslissingen waartegen de asielzoeker overeenkomstig artikel 39, lid 1, van richtlijn 2005/85 beroep moet kunnen instellen, de beslissingen die een afwijzing van het asielverzoek inhouden om redenen ten gronde of, in voorkomende gevallen, om formele of procedurele redenen die een beslissing ten gronde uitsluiten » (HvJ, 28 juli 2011, C-69/10, Samba Diouf, punt 42).

B.10.6. De beslissing tot niet-inoverwegingneming van de asielaanvraag die is ingediend door een uit een veilig land afkomstige asielzoeker houdt effectief de verwerping van de asielaanvraag in en valt bijgevolg onder de categorie van beslissingen waartegen een daadwerkelijk beroep moet openstaan.

B.10.7. Het recht op een daadwerkelijk beroep erkend bij artikel 47 van het Handvest moet, met toepassing van artikel 52, lid 3, ervan, worden gedefinieerd met verwijzing naar de betekenis en de draagwijdte die het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eraan geeft. Het veronderstelt

bijgevolg eveneens dat het beroep schorsend is en een strikt en volledig onderzoek van de grieven van de verzoekers door een autoriteit met een bevoegdheid met volle rechtsmacht mogelijk maakt. Het recht op een daadwerkelijk beroep zoals gewaarborgd in het asielcontentieux bij artikel 39 van de voormelde richtlijn is overigens niet van toepassing op de maatregel tot verwijdering van het grondgebied, maar wel op de beslissing tot verwerping van de asielaanvraag. Hieruit vloeit voort dat het een onderzoek veronderstelt, niet alleen van de grief afgeleid uit het risico van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens in geval van uitzetting van de verzoeker naar een land waar dat risico bestaat, maar eveneens van de grieven afgeleid uit de schending van de bepalingen met betrekking tot de toekenning van de status van vluchteling of van de subsidiaire bescherming.

B.11. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat het verschil in behandeling, ten aanzien van de mogelijkheid om een daadwerkelijk beroep in te stellen tegen de beslissing die een einde maakt aan de asielprocedure, onder asielzoekers naargelang zij al dan niet afkomstig zijn uit een veilig land, berust op een criterium dat niet wordt toegestaan door de Procedurerichtlijn en dat derhalve niet relevant is.

B.12. Ten slotte dient te worden opgemerkt dat de maatregel die het enkel mogelijk maakt een annulatieberoep in te stellen tegen de beslissing die een einde maakt aan de asielprocedure voor de categorie van uit een veilig land afkomstige asielzoekers, in elk geval niet evenredig is met het doel van snelheid, omschreven in B.2.1, waarnaar de wetgever streeft. Immers, dat doel zou kunnen worden bereikt door, in die hypothese, de termijnen voor het instellen van het beroep met volle rechtsmacht in te korten, waarin de wet overigens reeds voorziet voor andere gevallen.

B.13. Het enige middel is gegrond. Artikel 2 van de wet van 15 maart 2012 dient te worden vernietigd.” (Arrest Grondwettelijk Hof van 16 januari 2014 – arrest nr. 1/2014, eigen onderlijning, de verzoekende partijen zetten vet)

Bijgevolg bevinden de verzoekende partijen zich in een zelfde parallele situatie en dringt een analoge beoordeling zich op. Door slechts te voorzien in een mogelijkheid om een annulatieberoep in te stellen, beschikken de verzoekende partijen niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel. De hierboven vermelde wetsbepalingen zijn dan ook zonder meer geschonden.

De verzoekende partijen verwijzen eveneens naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarbij België werd veroordeeld wegens het niet voldoen aan artikel 13 E.V.R.M. (E.H.R.M., S.J. t. België, 70055/10, 27 februari 2014).

Deze zaak betrof een moeder, met minderjarige kinderen, die lijdt aan H.I.V. en waarbij de medische regularisatieaanvraag ongegrond werd verklaard. Eveneens werd haar een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Het Hof oordeelde dat de familie, in overeenstemming met de Belgische wetgeving, over geen enkel effectief en daadwerkelijk rechtsmiddel beschikt, teneinde de beslissing tot gedwongen repatriëring naar Nigeria, aan te vechten. Het Europese Hof concludeerde dat de Belgische wetgeving faalt in haar effectieve beroepsmogelijkheden teneinde verzoekers te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel, met automatisch schorsend effect.

Het Hof gaat verder en stelt dat onder de Belgische wet, een annulatieberoep, tegen een uitwijzing geen schorsend effect heeft. Evenmin voorziet de Belgische wet in een “gewoon” schorsend beroep. Enkel een beroep tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid heeft een automatisch schorsend effect, maar dit beroep is enkel mogelijk indien de verwijderingsmaatregel imminent geworden is en wanneer de verzoeker gevangen wordt genomen met het oog op zijn uitwijzing. Het beroep tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid kan bijgevolg door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens niet aangewend worden in afwezigheid van een gewoon schorsend beroep.

Het Hof stelt eveneens dat de procedurele mogelijkheden teneinde een gedwongen uitwijzing aan te vechten té complex en té moeilijk te begrijpen zijn, zelfs, wanneer de verzoekende partij bijgestaan wordt door een gespecialiseerde vreemdelingenrecht advocaat. Gelet op deze complexiteit, in samenhang met de gelimiteerde toegang tot de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid, is de Belgische wetgeving, in strijd met artikel 13 E.V.R.M.

Ten overvloede verwijzen de verzoekende partijen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 31 januari 2014 (nr. 118 156 in de zaak RvV 145 663/II). Het betrof een Iraanse vluchteling die bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging had gevorderd van de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Opdat

een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt bevolen is noodzakelijk dat aan drie cumulatieve voorwaarden wordt voldaan. De tweede voorwaarde bestaat erin dat er ernstige middelen dienen aangevoerd te worden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vindt het middel genomen uit het feit dat een verzoek in uiterst dringende noodzakelijkheid geen adequaat rechtsmiddel is, ernstig.”

4.3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 3 EVRM;*
- artikel 13 EVRM;*
- artikel 47 Handvest van de grondrechten van de Europese Unie;*

De verzoekende partij levert nog kritiek op het feit dat tegen de ongegrondheidsbeslissing 9ter, alsook tegen de in casu bestreden beslissing enkel een annulatieberoep met vordering tot schorsing openstaat, en geen van rechtswege schorsende beroepsprocedures. De verzoekende partij meent dat er geen sprake is van effectieve rechtsmiddelen in de zin van artikel 13 EVRM.

De kritiek van verzoekende partij is vooreerst niet gericht tegen de bestreden beslissing, doch betreft een kritiek op de wet, die voorziet in een annulatiebevoegdheid voor de annulatierechter. De Raad kan een dergelijke kritiek niet in aanmerking nemen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 23 februari 2000, nr. 85.592; RvS 9 oktober 2002, nr. 111.146; RvS 24 oktober 2011, nr. 215.954; RvS 21 november 2011, nr. 216.359).

Bovendien laat verweerder gelden dat het recht op een daadwerkelijk beroep zoals omschreven in artikel 47 van het Handvest, met toepassing van artikel 52, lid 3 van dit Handvest moet worden gedefinieerd met verwijzing naar de betekenis en de draagwijdte die het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eraan geeft.

Terwijl het bij artikel 13 van het EVRM gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veronderstelt dat de persoon die een verdedigbare grief aanvoert die is afgeleid uit de schending van artikel 3 van hetzelfde Verdrag, toegang heeft tot een rechtscollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat, « gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...], artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep » (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66; zie Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293; 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, §§ 134 en 156; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 92).

Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het EVRM moet het beroep dat openstaat voor de persoon die een schending van artikel 3 aanklaagt, een « aandachtige », « volledige » en « strikte » controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

Derhalve veronderstelt het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel dat het beroep schorsend is en een strikt en volledig onderzoek van de grieven die worden ontwikkeld in het licht van artikel 3 van het EVRM, door een rechterlijke instantie mogelijk maakt.

Evenwel dient voor de beoordeling van een schending van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM, rekening te worden gehouden met alle beroepen waarover de verzoekende partij beschikt, met inbegrip van de beroepen die het mogelijk maken zich te verzetten tegen de tenuitvoerlegging van een maatregel tot verwijdering naar een land waar, luidens de grief die wordt aangevoerd, een risico bestaat dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens te zijnen aanzien zou kunnen worden geschonden.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft immers herhaaldelijk geoordeeld dat het geheel van de door het interne recht geboden beroepen kan voldoen aan de vereisten van artikel 13, zelfs

wanneer geen enkele daarvan op zich daaraan helemaal beantwoordt (zie met name Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 5 februari 2002, *Čonka t. België*, § 75; 26 april 2007, *Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk*, § 53; 2 oktober 2012, *Singh en anderen t. België*, § 99).

De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, kan een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (artikel 39/82 §4, tweede lid e.v. van de Vreemdelingenwet).

Aan deze procedure is een schorsende werking verbonden overeenkomstig artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet, terwijl de wetgever expliciet heeft voorzien dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot een nauwgezet en zorgvuldig onderzoek dient over te gaan van de voorgelegde bewijsstukken, inzonderheid indien er een schending van een absoluut grondrecht zoals artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd (artikel 39/82, §4, 4e lid van de wet).

Overeenkomstig artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet zal, behoudens toestemming van de betrokkene, t.a.v. de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel, immers slechts tot gedwongen tenuitvoerlegging van deze maatregel worden overgegaan na het verstrijken van de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde beroepstermijn voor de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, of, wanneer de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingeleid binnen deze termijn, nadat de Raad deze vordering heeft verworpen.

Daarenboven stipuleert artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat “de kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden”.

Mede in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest *Stella Josef t. België* van 27.02.2014, waarbij geoordeeld werd dat de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen effectief rechtsmiddel zijn wanneer een vreemdeling nog niet van zijn vrijheid werd beroofd met het oog op verwijdering en een schending van artikel 3 EVRM inroept, moet worden vastgesteld dat waar er vóór de wetwijzigingen bij wet van 10.04.2014 in artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet was ingeschreven dat de vreemdeling voorwerp moest zijn van een uitwijzingsbevel waarvan de uitvoering imminent is, om een vordering tot schorsing in UDN te kunnen indienen³, ingevolge de wetwijzigingen bij wet van 10.04.2014 in artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt gestipuleerd dat “indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering”.

De nieuwe bepaling impliceert aldus dat er ook situaties van uiterst dringende noodzakelijkheid mogelijk zijn indien een vreemdeling niet van zijn vrijheid werd beroofd met het oog op verwijdering.

Volledigheidshalve laat verweerder nog gelden dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel niet geschonden wordt doordat bepaalde procedurele vereisten worden gesteld. De toegankelijkheidsvereiste vervat in artikel 13 van het EVRM, verhindert niet dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten worden gesteld aan een mogelijke klacht of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwending uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume 1, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004*, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Verweerder merkt nog op dat uit de rechtsleer blijkt dat art. 13 E.V.R.M. geen rechtstreekse werking heeft (cfr. J. VELU en R ERGEC, *La Convention Européenne des droits de l'homme, Bruxelles 1990*, p. 93.), en bovendien alleen maar kan geschonden worden indien de schending van een ander artikel van het zelfde verdrag aangetoond wordt.

In casu is de verweerder van oordeel dat verzoekende partij geenszins aantoont dat een ander artikel uit het zelfde verdrag werd geschonden, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van art. 13 E.V.R.M. Uit de bespreking van het tweede middel blijkt dat geen schending van artikel 3 EVRM kan worden weerhouden, terwijl verzoekende partij voor het overige geen schending van een verdragsartikel van het EVRM aanvoert.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen."

4.3.3. De verzoekende partijen geven in wezen aan van oordeel te zijn dat zij niet kunnen beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel. Zij tonen hiermee evenwel niet aan dat de bestreden beslissingen genomen zijn met miskenning van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen of dat er sprake is van overschrijding of afwendings van macht. De kritiek van de verzoekende partijen laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissingen zijn aangetast door enig gebrek dat aanleiding kan geven tot de vernietiging ervan. Hun kritiek komt neer op wetskritiek waar de Raad zich niet over uit te laten heeft.

Het derde middel is niet-ontvankelijk.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN